

ROBIN HOBB

KRONIKY DEŠTNÉ DIVOČINY

DRAČÍ DOMOV

FRAGMENT

P
E
N
D
R
A
G
O
N

Kroniky Deštné divočiny – Dračí domov

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robin Hobb
Kroniky Deštné divočiny – Dračí domov
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ROBIN HOBB

KRONIKY DEŠTNÉ DIVOČINY

DRAČÍ DOMOV

FRAGMENT

Published by agreement with the author and the author's agents, The Lotts Agency, Ltd.
Copyright © 2010 by Robin Hobb
Translation © Jan Kozák, 2019
Illustrations © Filip Štorch, 2019
Cover illustration (line) © Eva Kali / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4473-6
ISBN e-knihy 978-80-253-4543-6 (1. zveřejnění)

5. den měsíce modlitby

6. rok Nezávislé aliance kupců

*Od Ereka, chovatele ptactva v Bingtownu, Detozi,
chovatelce ptactva v Trehaugu**

Zpráva od kupce Jurdena určená Radě Deštné divočiny v Trehaugu týkající se objednávky sevirianských příborů a politováníhodného nedostatku, který způsobil nečekaný a značný nárůst jejich ceny.

Detozi,

zdravím Tě! Královští holubi přinesli zklamání po stránce rychlosti a schopnosti trefit domů, ovšem jejich návyk rychle se množit a rapidní růst do dospělé velikosti mě nutí se ptát, zda to není příležitost k vytvoření zásob ptactva k jídlu, které by se obzvlášť hodilo pro chov v Deštné divočině. Co si o tom myslíš Ty?

Erek

* Detozi byla v překladu první knihy mylně uváděna jako muž, neboť autorka korespondenci obou chovatelů zřejmě záměrně stylizovala tak, aby z originálu nešlo poznat mluvnický rod. Teprve v průběhu druhé knihy se ukáže, že Detozi je žena. Čtenáři, přijměte, prosím, toto vysvětlení současně jako omluvu ze strany překladatele. Děkuji. JK.

PROLOG

Lidé byli rozrušení. Sintara cítila jejich těkající, pronikavé myšlenky. Obtěžovaly ji podobným způsobem jako poletování bodavého hmyzu. Dračice se divila, jak se vůbec lidem podařilo přežít, když si neumějí ponechat své myšlenky pro sebe. Ironií bylo, že navzdory šíření každé představy, která prošla jejich malými rozumky, neměli takovou sílu intelektu, aby poznali, co si myslí jejich druhové. Potáceli se svými krátkými životy a nechápali jeden druhého ani většinu dalších tvorů světa. Ohromilo ji, když poprvé pochopila, že jediný způsob, jakým spolu lidé mohou komunikovat, je pouhé vydávání zvuků ústy. Takto se dorozumívali a potom odhadovali, co ten druhý mínil zase svými zvuky, jimiž zareagoval. Říkali tomu „mluvení“.

Na chvíli přestala blokovat příval pištění a zkoušela zjistit, co dnes strážce tak znepokojilo. Jako obvykle neměly jejich obavy žádnou souvislost. Několik lidí se bálo o měděnou dračici, která onemocněla. Nemohli s tím nic moc udělat. Proto nechápala, proč kolem ní strážci panikaří, zatímco by se měli starat o ostatní draky. Sintara měla hlad a dnes zrovna nikdo nic nepřinesl, ani rybu.

Malátně se courala po břehu řeky. Nebylo tam nic k vidění, jen pruh šterku a bahna, rákosí a několik zakrslych, mladých stromků. Slunce jí svítilo na hřbet, ale příliš nehřálo. Nežila tu ani žádná zvěř, malá ani velká. V řece možná plavaly ryby, jenže námaha při chytání by sotva stála za tu trochu potěšení ze žrádla. Leda kdyby Sintara někdo tu rybu přinesl...

Přemýšlela, že zavolá Thymaru a přinutí ji, aby jí šla něco ulovit. Od ostatních strážců se doslechla, že na tomhle opuštěném kusu pláže zůstanou tak dlouho, dokud se měděná dračice neuzdraví, nebo neuhyne. Sintara o tom chvilku dumala. Kdyby měděná pošla, představovala by značný díl potravy pro draka, který po její smrti přijde jako první. A to bude Mercor, usoudila zatrpkle. Zlatý drak byl totiž neustále na stráži. Sintara jasně cítila, jak je podezřivý. Myslel, že měděné hrozí nějaké nebezpečí. Ovšem jinak si Mercor teď své myšlenky hlídal, nechtěl, aby draci či strážci věděli, co si myslí. Už kvůli tomu se Sintara měla na pozoru.

Kdyby na něj nebyla tak naštvaná, zeptala by se ho otevřeně, z jaké hrozby má strach. Jenomže on bez jakéhokoli popudu sdělil strážcům její skutečné jméno. Nejenom Thymare a Alise, jejím vlastním strážkyním. Už to by bylo dostatečně nepříjemné. Ale ne, Mercor vytroubil její pravé jméno všem, jako kdyby snad patřilo jemu a chtěl se o ně podělit. On a velká část ostatních draků řekli svým strážcům skutečná jména, ale to pro ni nic neznamenal. Když chtějí být hloupě důvěřiví, je to jejich věc. Sintara se přece mezi Mercora a *jeho* strážkyni nevměšovala. Proč on tedy tak lehkovážně vychýlil z rovnováhy její vztah s Thymarou? Nyní ta holka zná její pravé jméno a Sintara může jen doufat, že netuší, jak ho využít. Když někdo chce znát pravdu a vysloví přitom pravé jméno draka anebo je správně použije při kladení otázky, nemůže mu drak nikdy lhát. Smí samozřejmě odmítnout odpovědět, ale lhát

nesmí. A taky nemůže porušit dohodu, pokud ji uzavřel pod svým skutečným jménem. Lidem, co mají délku života jako ryba, tím dal Mercor přímo nehorázně velkou moc.

Sintara si našla volné místo na pláži, složila tělo na vyhřáté říční kameny, zavřela oči a povzdechla. Má spát? Ne. Odpočinek na chladné zemi ji nelákal.

Váhavě znovu otevřela svou mysl a pokusila se zachytit nějakou myšlenku ohledně toho, co lidé plánují. Někdo kvílel nad krví na svých rukou. Starší ze Sintařiných strážkyň prožívala citovou bouři; nevěděla, zda se má vrátit domů k nudě se svým manželem, nebo se dát dohromady s kapitánem lodi. Sintara znechuceně zabručela. Tady nebylo o čem dumat. Alise se trápila malichernostmi. Na tom, co udělá, nezáleželo o nic víc než na tom, kde asi dosedne moucha. Lidé žijí a umírají ve směšně krátkém čase. Možná proto dělají za života tolik hluku. Třeba je to jediný způsob, jak mohou jeden druhého přesvědčit o své důležitosti.

Pravda, draci také vydávají zvuky, avšak chtějí-li vyjádřit své myšlenky, nejsou na zvucích závislí. Když se chce drak prodrat skrze chaos lidských myšlenek a přitáhnout pozornost jiného draka, stávají se zvuky i slovní projevy samozřejmě užitečnými. Hodí se také, pokud chcete lidi přimět soustředit se na to, co drak hodlá sdělit. Sintaře by zvuky lidí tolik nevadily, kdyby ovšem své myšlenky nechrlili ve stejnou dobu, kdy se pokoušejí vyslovit je tím hrozným kvičením. Takle dvojí otrava se jí nelíbila; někdy si přála, aby lidi mohla prostě sežrat a skoncovat tak s nimi.

Svůj pocit marnosti vyjádřila tlumeným zahřímáním. Lidé jsou jen neužitečná obtíž, a přesto osud donutil draky se na ně spoléhat. Když se vylíhli ze schrán a prošli proměnou z mořských hadů v draky, probudili se do světa, který neodpovídal jejich vzpomínkám na něj. Od doby, kdy draci naposledy chodili po tomto světě, neuplynula desetiletí,

ale staletí. Místo aby se vynořili jako tvorové schopní létat, vyšli jako znetvořené napodobeniny toho, čím má drak ve skutečnosti být. A zůstali trčet na bažinatém říčním břehu vedle neproniknutelných, lesem porostlých mokřadů. Lidé jim zdráhavě pomáhali. Přinášeli zdechliny, aby je nakrmili, a tolerovali jejich přítomnost. Přitom však čekali, až pojdou, nebo až načerpají síly k odchodu. Draci tak roky strádali a trpěli. Krmení dostávali jenom tolik, aby se udrželi naživu, a zůstávali dál uvěznění mezi lesem a řekou.

A potom Mercor zosnoval plán. Vymyslel příběh o napůl zapomenutém městě jedné staré rasy a o nezměrném pokladu, který tam zcela jistě zůstal a jen čeká, až ho někdo znovu objeví. Avšak jediné skutečné, co zbylo z Kelsingry, města Elderlingů vybudovaného v takových rozměrech, že tu mohli žít draci, byla opravdu jen vzpomínka. To ale žádnému z draků nijak zvlášť nevadilo. Bohatý, blyštivý poklad měl samozřejmě působit jako falešné vnadidlo. Ale mohl lidi přimět k tomu, aby drakům pomohli, tak co je na tom.

Nalíčili tedy past, roznesli fámy, a když uplynul dostatečný čas, lidé drakům nabídli, že jim při hledání Kelsingry pomohou. Uspořádala se expedice, vyslaly se prámy a čluny, lovci, kteří měli pro draky lovit. A také strážci, kteří měli dohlížet na potřeby draků, zatímco je budou doprovázet na horní tok řeky. Zpět do města, na které si jasně vzpomínali, jen když snili. Ušmudlaní obchodníci, kteří vládli ve městě, se pochopitelně nepředali. Na více než dvanáct draků najali pouze dva opravdové lovce. „Strážci“, které jim kupci vybrali, byli z velké části z řad dospívající mládeže, a to takové, která nezapadala do jejich obyvatelstva. Prostě ti, u nichž by bylo lepší, kdyby nepřežili a dál se nemnožili. Mladí měli na sobě plno šupin a výrůstků a takové změny ostatní obyvatelé Deštné divočiny nechtěli vidět. Ale z větší části s podtajností a svědomitostí pečovali o draky; to bylo asi to nejlepší, co se

o nich dalo říct. Neměli žádné vzpomínky od předků a proploovali svými životy jen s minimálními znalostmi o světě, protože jich za svou krátkou existenci ani nestihli víc nasbírat. Dalo se s nimi jen těžko rozmlouvat, ačkoli Sintara neměla zájem vyhledávat inteligentní dialog. Jednoduchý příkaz „jdi a přines mi maso“ se obvykle setkal se skučením, jak prý je náročné najít zvěř. A často se objevily i připomínky typu: „Copak jsi nežrala před pár hodinami?“ Jako kdyby taková slova mohla nějak změnit dračí potřeby.

Sintara si jako jediná ze všech draků prozíravě vymínila dvě strážkyně ke službě namísto jedné. Starší žena Alise se jako lovec využít nedala. Zato byla snaživou, když ne přímo zkušenou ošetřovatelkou, a navíc měla správný a uctivý přístup. Mladší strážkyně Thymara byla mezi lidmi jako lovec nejlepší, ovšem na druhé straně se vyznačovala neukázněnou a neomalenou povahou. Ale bylo jen dobře, že měla Sintara dvě strážkyně – jedna z nich mohla vřdycky posloužit jejím požadavkům. Alespoň do doby, než skončí jejich krátké lidské životy. Sintara doufala, že ty dvě vydrží dostatečně dlouho.

Draci se po větší část měsíčního cyklu vlekli proti proudu řeky a zdržovali se u mělčin poblíž hustě porostlých říčních břehů. Ty byly totiž silně zarostlé lesem, pokryté liánami a popínavými rostlinami i propletenými kořeny a draci by tam pro chůzi vůbec neměli místo. Lovci se pohybovali před nimi, následovali strážci v malých člunech a nakonec plula živá loď *Tarman*. Dlouhý, nízký říční prám, jenž byl cítit draky a magií. Mercora ta takzvaná „živá loď“ zaujala. Většinu draků, včetně Sintary, připadal prám znepokojivý a skoro odpudivý. Trup lodi byl vyřezaný z „čarodějného dřeva“. Tohle dřevo však vůbec nebylo dřevo, ale zbytek kokonu mrtvého mořského hada. Řezivo z něj bylo velice tvrdé a odolávalo dešti i rozmarům počasí. Lidé si ho vysoce cenili. Drakům ale páchlo po dračím mase a po vzpomínkách. Když

totiž mořský had tkal svou schránu, která ho měla chránit během přeměny v draka, přidával ke speciálnímu jílu a písku, který vyvrhl, i vlastní sliny a vzpomínky. Proto bylo takové dřevo v jistém ohledu vnímavé. Namalované oči tudíž na Sintaru působily mnohem inteligentněji, než se jí zamlouvalo. A *Tarman* se pohyboval proti proudu výrazně hbitěji, než by dokázala kterákoli obyčejná loď. Z toho důvodu se Sintara prámu vyhýbala a s jeho kapitánem moc nekomunikovala. Zdálo se, že muž stejně příliš netouží bavit se s draky. Ta myšlenka na chvíli uvízla v Sintařině hlavě. Je to důvod, proč se mu vyhýbá? Leftrin se draků nebál, na rozdíl od některých jiných lidí.

Ale ani ho nijak neodpuzovali. Pak si Sintara vzpomněla na Sedrika a opovržlivě odfrkla. Nazdobený bingtowský mužíček chodil za její strážkyní Alise. Nosil jí pera a papíry, skicoval draky a zapisoval útržky informací, které mu Alise předávala. Měl tak dutý mozek, že nerozuměl drakům ani ve chvíli, kdy mluvili přímo s ním. Sintařinu řeč slyšel jako „zvířecí skřeky“, a dokonce ji neslušně přirovnal ke kravímu bučení. Ne. Kapitán Leftrin nebyl jako Sedric. Nebyl vůči nim hluchý a očividně mu nepřipadalo, že by si nezasluhovali jeho pozornost. Proč se jim tedy vyhýbá? Skrývá snad něco?

Byl by blázen, kdyby si myslel, že před drakem lze něco skrýt. Sintara své obavy zavrhla. Draci se mohou přebírat v mysli člověka stejně snadno, jako se vrána dokáže probírat hromadou hnoje. Jestli má Leftrin nebo jiný člověk nějaké tajemství, jen ať si ho nechá. Lidské životy jsou tak krátké, že poznat člověka ani nestojí za námahu. Zato Elderlingové, ti kdysi byli vhodnými společníky pro draky. Žili mnohem déle než lidé a byli dostatečně chytří, takže skládali poezii a písně, které draky oslavovaly. Díky své moudrosti si vystavěli veřejné budovy, a některé z jejich honosnějších domů byly dokonce otevřené i dračím hostům. Vzpomínky Sintařiných předků hovořily o vypaseném dobyt-

ku, teplých přístřeších, která vítala draky během zimního období, o vonných olejových koupelích, co zklidňovaly svědící šupiny, i o dalších promyšlených vymoženostech, které pro ně Elderlingové zařídili. Škoda, že zmizeli ze světa. Škoda.

Zkoušela si představit Thymaru jako Elderlinga, ale vůbec to nešlo. Mladé strážkyni chyběl správný přístup k drakům. Byla neuctivá, mrzutá a příliš fascinovaná svou vlastní pomíjivou existencí. Měla sice ducha, ale zaměstnávala ho nevalně. Starší strážkyně Alise nevyhovovala ještě víc. I nyní cítila Sintara skrytou nejistotu a utrpení té ženy. Žena z Elderlingů by v sobě musela mít něco z rozhodnosti a ohně dračí královny. Má některá z jejich ošetřovatelek potenciál pro tyto vlastnosti? Sintara přemýšlela. Jaké by to bylo, kdyby je nějak popohnala, vyzkoušela jejich odhodlání? Stálo by to za to úsilí provokovat je, aby viděla, z jakého jsou těsta?

Něco ji ponouklo. Neochotně otevřela oči a zvedla hlavu. Překulila se na nohy, otřepala se a pak si zase lehla. Když znovu pokládala hlavu, zachytila očima pohyb ve vysokém křoví. Zvěř? Soustředila pohled. Ne. To jen dva strážci odcházeli z pláže a mířili do lesa. Poznala je. Jedna z těch dvou byla žena, Jerd, strážkyně Veras. Ošetřovatelka zeleného draka byla na lidskou ženu hodně vysoká. Na hlavě jí vyrůstal kotrč světlých vlasů. Thymara ji nemá ráda. Sintara to věděla, ale netušila přesně, proč tomu tak je. S Jerd šel Greft. Sintara slabě vyfoukla nozdrami. Strážce Kala byl k ničemu. Greft sice svého obrovského modročerného draka ošetřoval a udržoval ho ve vysokém lesku, ale ani Kalo sám mu nevěřil. Všichni draci cítili v souvislosti s ním obavy. Thymara na něj pohlížela se zájmem, ale zároveň i se strachem. Fascinoval ji a Thymara to okouzlení sama sobě zazlívala.

Sintara začmouchala. Zachytila pach odcházejících strážců a napůl zavřela oči. Věděla, kam mají namířeno.

Vtom ji napadla pletichářská myšlenka. Najednou objevila způsob, jak prověřit svou strážkyni. Ale stojí to za tu námahu? Možná. A možná taky ne. Natáhla se opět na vyhřáté kameny a marně si přála, aby se z nich staly sluncem rozpálené písčné břehy. Čekala.

5. den měsíce modlitby

6. rok Nezávislé aliance kupců

*Od Ereka, chovatele ptactva v Bingtownu, Detozi,
chovatelce ptactva v Trehaugu*

Přiloženo psaní od kupce Polona Meldara pro Sedrika Meldara, aby se otec ujistil, že je vše v pořádku, a zeptal se na datum synova návratu.

Detozi,

zdá se, že panují určité obavy o blaho některých bingtowských občanů, kteří měli podle původního plánu navštívit Cassarick, ale nyní se zřejmě přemístili dál za něj. Během dneška mě samostatně navštívili dva zneklidnění rodiče a slibili příspěvek, jestliže zpráva dorazí rychle zpět.

Vím, že s chovatelem ptactva v Cassaricku nemáš právě nejlepší vztahy, ale snad bys pro tentokrát mohla tuto konexi využít ke zjištění, zda nejsou nějaké zprávy buď o Sedriku Meldarovi, nebo Alise Kincarronové Finbokové. Ta paní Finboková pochází ze zámožné rodiny. Dobré a uklidňující zprávy by mohly být bohatě odměněny.

Erek

KAPITOLA 1

Podezření

Šedivé propadající se bahno jí stahovalo boty a zpomalovalo krok. Alise se dívala na Leftrina, jak jde od ní směrem ke hloučku dračích strážců, přičemž se snažila osvobodit od bláta, aby mohla jít za ním. „To je metafora k mému životu,“ zamumlala zuřivě a rázně vystupňovala tempo. Po chvilce ji napadlo, že ještě před pár týdny by jí přechod přes říční břeh připadal nejen odvážný, ale přímo náročný. Dnes to pro ni byla jen blátivá cesta, přes níž se musela dostat, a ani nepůsobila příliš obtížně. „Měním se,“ řekla si. Ve stejné chvíli sebou cukla; ucítila totiž souhlas Skymaw.

Ty odposloucháváš všechny mé myšlenky? zeptala se Alise dračice, ale žádná reakce se nedostavila. Znepokojeně dumala, zda si dračice uvědomuje její náklonnost k Leftrinovi a podrobnosti jejího nešťastného manželství. Téměř okamžitě nato se rozhodla chránit své soukromí tím, že na takové věci prostě nebude myslet. Ovšem vzápětí jí došlo, jak marné je takové rozhodnutí. *Není divu, že o nás draci smýšlí tak nevalně, když jsou informovaní o každé naší myšlence.*

Ujišťuji tě, že většina toho, o čem přemítáte, nám připadá tak nezajímavá, že se ani neobtěžujeme utvořit si o tom nějaké mínění, vplula

do její mysli odpověď Skymaw. Pak dračice ještě zatrpkle dodala: *A mé skutečné jméno je Sintara. Taky ho smíš vědět, protože ho ví stejně všichni. Mercor je vypustil do větru.*

Bylo vzrušující komunikovat takto z mysli do mysli s tak báječným tvorem. Alise si troufla vyslat i kompliment. *Mám velkou radost, že konečně slyším tvé opravdové jméno. Tak Sintara. Jeho nádhěra odpovídá tvé kráse.*

Rozhostilo se kamenné ticho. Sintara ji neignorovala, pouze jí nabídl prázdnotu. Alise se pokusila zahladit to otázkou. *Co se stalo hnědému drakovi? Je nemocný?*

Měděná dračice se vylihla ze schrány tak, jak je, a stejně žila až příliš dlouho, odpověděla Sintara bezcitně.

Ona je to dračice?

Přestaň myslet vůči mně!

Alise se zarazila dřív, než si stačila sesumírovat omluvu. Usoudila, že by to dračici ještě víc dopálilo. A taky už se mezitím dostala téměř až k Leftrinovi. Shluk strážců okolo hnědého draka se již rozcházel. Když došla k Leftrinovi, zbývali u něj už jen velký zlatý drak a jeho malá strážkyně s růžovými šupinami. Jakmile Alise dorazila, zvedl zlatý drak hlavu a zadíval se na ni svými lesklými černými očima. Ucítla „naléhání“ jeho pohledu. Leftrin se náhle otočil k ní.

„Mercor chce, abychom nechali hnědýho o samotě,“ řekl jí.

„Ale vždyť ten ubohý tvor možná bude potřebovat naši pomoc. Zjistil někdo, co mu vlastně je? Nebo možná jí?“ Přemítala, jestli se Sintara zmýlila, nebo zda si z ní tropila legraci.

Pak zlatý drak promluvil přímo k Alise. Stalo se tak vůbec poprvé. Jeho hluboký hlas jako zvon jí rezonoval v plících a jeho myšlenky plnily Alisinu hlavu. „Relpda má parazity, kteří ji požírají zevnitř, a také na ni zaútočil nějaký dravec. Zůstanu u ní a budu ji hlídat. To

abych se ujistil, zda je všem jasné, že draci jsou jen a jen dračí záležitost.“

„Jaký dravec?“ vyděsila se Alise.

„Jdi pryč,“ řekl jí Mercor nevybíravě. „To není tvoje starost.“

„Pojďte se mnou,“ navrhl jí Leftrin důrazně. Už ji chtěl vzít za paži, ale pak ji prudce stáhl. Alise bodlo u srdce. Sedrikova slova již páchala škodu. Nepochybně si myslel, že je to jeho povinnost, připomenout kapitánovi Leftrinovi, že je Alise vdaná žena. A jeho výtky už působila. Teď mezi nimi nic nebude snadné a uvolněné. Oba budou stále jen myslet na zásady slušného chování. Kdyby se tu její manžel Hest znenadání objevil a postavil se mezi ně, necítila by snad jeho přítomnost silněji než teď.

A neměla by k němu větší odpor než v tuto chvíli.

Ohromila samu sebe. Copak svého manžela nenávidí?

Věděla, jak zraňoval její city, zanedbával ji a ponižoval; ano, nelíbilo se jí, jak s ní zachází. Ale aby ho přímo nenáviděla? Uvědomila si, že sama sobě vlastně nikdy nedovolila smýšlet o něm takto.

Hest byl hezký a vzdělaný, byl také okouzlující a uměl se skvěle chovat. K ostatním. Ona měla dovoleno utrácet jeho jmění, jak se jí zachtělo, jen ho nesměla nijak obtěžovat. Její rodiče si mysleli, že se vdala dobře, a většina jejích známých žen jí dokonce záviděla.

A ona ho zatím nenávidí. Ano, je to tak. Chvíli kráčela mlčky po boku Leftrina. Pak si odkašlala a přerušila tok svých myšlenek. „Omlouvám se,“ řekla reflexivně. „Byla jsem zamyšlená.“

„Myslím, že pro změnu věcí toho moc udělat nemůžeme,“ řekl smutně. Alise kývla a připojila jeho slova ke své vnitřní vřavě. Ovšem potom Leftrin jejich význam pozměnil, jelikož dodal: „Podle mého hnědý dračici nikdo nedokáže pomoci. Buď bude žít, nebo umře. A my tady zůstaneme trčet až do doby, než se rozhodne pro jedno, anebo pro druhý.“

„Je hrozně těžké přemýšlet o ní jako o samici. Jsem kvůli tomu o to víc smutná, že je tolik nemocná. Dračích samic zbylo velmi málo. Takže mi to nevadí. Tedy nevadí mi, že jsme tu zůstali trčet.“ Kéž by jí nabídl paži. Rozhodně by ji přijala.

Mezi pobřežím a tokem řeky nebyla jasná hranice. Bahno bylo více rozbředlé a mokré a pak už následovala řeka. Oba se zastavili kousek od tekoucí vody. Alise cítila, jak se její boty propadají. „Není žádná cesta, vidíte?“ řekl Leftrin.

Podívala se za ně. Rozkládal se tam nízký říční břeh s udupanou trávou a za ním kraj lesa plný naplaveného starého dříví a křovin. Teprve pak začínal skutečný les. Z místa, kde stáli, vyhlížel neproniknutelně a nepřátelsky. „Mohli bychom zkusit les,“ navrhl.

Leftrin se hlubokým hlasem zasmál, avšak veselost v jeho smíchu chyběla. „To jsem nemyslel. Mluvil jsem o vás a o mně.“

Zadíval se jí do očí. Alise vylekalo, že promluvil tak otevřeně. Upřímnost asi byla jediná dobrá věc, která vzešla z toho, jak se mezi ně Sedric vměšoval. Nyní už ani jeden neměli důvod popírat vzájemnou přitažlivost. Alise si přála, aby měla odvahu vzít ho za ruku. Místo toho k němu jen vzhledla s nadějí, že dokáže číst v jejích očích. A bylo tomu tak, povedlo se mu to. Ztěžka povzdechl.

„Alise, co budeme dělat?“ Byla to řečnická otázka, ale ona se rozhodla, že na ni stejně odpoví.

Ušli několik kroků. Teprve pak našla slova, která doopravdy chtěla říct. Leftrin se za chůze díval do země, takže mluvila vlastně jen k jeho profilu. Vzдалa se veškeré kontroly nad svým světem. „Já chci dělat cokoli, co chcete dělat vy.“

Viděla, jak na něj ta slova dolehla. Myslela si, že budou něco jako požehnání, ale on je přijal jako břemeno. Tvář mu ztuhla. Zvedl oči. Jeho prám spočíval na břehu před nimi, a Leftrin jako by se střetl s jeho

soucitným pohledem. Potom konečně promluvil. Hovořil možná ke své lodi stejnou měrou jako k Alise. „Musím udělat to, co je správný,“ pronesl lítostivě. „Pro nás oba,“ dodal a z jeho slov zaznívala definitivnost.

„Ale já nechci, abyste mě vypakovali zpátky do Bingtownu!“

Jeho ústa napůl zkroutil úsměv. „Ach, to já si moc dobře uvědomuju, drahoušku. Nikdo vás nikam nevypakuje. Tam, kam pojedete, pojedete buď ze své svobodný vůle, anebo vůbec ne.“

„Pochopil jste to správně,“ řekla a snažila se, aby to znělo statečně a nezávisle. Vzala jeho mozolnatou ruku do svých a pevně ji stiskla. Cítila, jak je drsná a jak z ní sálá síla. I on její ruku lehce sevřel. A pak ji pustil.

Den byl šerý. Sedric pevně zavřel oči a pak je zase otevřel. Nepomáhalo to. Měl závat a přistihl sám sebe, jak tápe po stěnách své kajuty. Prám jako by se mu houpal pod nohama, ale on přece věděl, že je loď vytažená na břeh řeky. Kde jenom je klika těch zatracených dveří? Neviděl ji. Opřel se o stěnu, mělce dýchal a snažil se nepozvracet.

„Jste v pořádku?“ U jeho lokte se ozval čísi hluboký hlas, nikoli neznámý. Sedric bojoval s myšlenkami – snažil se je utřídit. To je lovec Carson. Ten s tím rezatým plnovousem. To on k němu hovoří.

Sedric se opatrně nadechl. „Nejsem si jistý. Není to světlo divné? Připadá mi moc zešeřelé.“

„Dneska je jasno, pane. Je takovej ten den, kdy se ani nemůžete moc dlouho koukat na vodu.“ V mužově hlase zaznívala obava. Proč? Vždyť toho lovce sotva zná.

„Mně připadá, že je šero.“ Sedric se pokoušel mluvit normálně, ale jeho vlastní hlas mu zněl ztraceně a slabě.

„Máte zorníčky jako špendlíkový hlavičky. Pojdte, chyťte se mě. Spustím vás na palubu.“

„Já nechci sedět na palubě,“ řekl Sedric chabě, ale Carson, třebaže ho asi slyšel, nevěnoval jeho řečem pozornost. Ten velký chlap ho chytil za ramena a jemně, avšak pevně ho přiměl dosednout na špinavou palubu. Sedric se ani neodvažoval pomyslet, co hrubá prkna udělají s jeho kalhotami. Nicméně svět se teď houpal trochu méně. Opřel si hlavu o stěnu a zavřel oči.

„Vypadáte, jako kdybyste byl otrávenej. Nebo omámenej drogami. Jste bledej jako ta bílá říční voda. Hned se vrátím. Donesu vám takový pití.“

„Tak dobře,“ souhlasil Sedric malátně. Muž pro něj představoval jenom tmavší stín v potměnělém světě. Cítil jeho kročeje na palubě a i z těchhle mírných vibrací se mu dělalo nanic. Potom muž zmizel a Sedric ucítil jiné vibrace. Jemnější a ne rytmické, na rozdíl od kroků. *Dokonce to ani nejsou skutečné vibrace*, pomyslel si mdle. Ale byly něčím špatným a mířily směrem k němu. Někdo věděl, co provedl hnědému drakovi, a nenáviděl ho za to. Cośi starého, mocného a temného ho nyní soudilo. Sevřel oči ještě pevněji, jenže tím se ta nenávist jen přiblížila.

Vtom se kroky vracely a zněly čím dál hlasitěji. Vytušil, že lovec si dřepí vedle něj. „Heleďte se, vypijte to. To vás vzpamatuje.“

Vzal do rukou teplý hrnek, načež ucítil odpornou kávu. Zvedl ho k ústům a usrkl. Zjistil, že do kafe někdo nalil ostrý rum. Snažil se nepobryndat. Začal se douškem dusit – pak polkl a rozkašlal se. Zasípal a potom otevřel své slzíci oči.

„Je to lepší?“ zeptal se ho ten sadistický parchant.

„Lepší, jo?“ vyhrkl Sedric zuřivě. Avšak už svůj hlas slyšel silněji. Zamrkal, aby vyplaval slzy, a uviděl Carsona, jak dřepí na palubě naproti němu. Jeho ryšavý vous byl světlejší než nezkrotná křtice. Oči neměl hnědé, spíš nezvykle černé. Usmíval se na Sedrika a hlavu nakláněl

trochu na stranu. *Vypadá jako kokršpaněl*, pomyslel si Sedric zlomyslně. Pohnul botami po palubě, aby dostal nohy pod sebe.

„Půjdeme do kuchyňky, co vy na to?“ Vzal Sedrikovi z rukou hrnek a pak ho s očividnou lehkostí zvedl za paži a vytáhl do stoje.

Sedrikovi se třepala hlava. „Co to se mnou je?“

„Jak já to mám vědět?“ zeptal se ho ten muž přátelsky. „Možná jste minulou noc moc bumbal, ne? Třeba jste si v Trehaugu zakoupil nějaké špatnej destilát. No, a jestliže jste si koupil nějaké alkohol v Cassaricku, tak to byla zcela jistě jediná samohonka. Tam oni zkvasí všechno – kořeny, slupky z ovoce. Opřete se o mě, nebraňte se. Znal jsem dokonce jednoho chlápka, kterej se pokoušel zkvasit i kůže z ryb. Ne celý ryby, jenom kůže z nich. Byl přesvědčen, že to bude fungovat. Tady pozor na hlavu. Sedněte si ke stolu v kuchyňce. Je možný, že pokud něco sníte, nasaje to do sebe to, co jste vypil, a budete schopni to strávit.“

Sedric si uvědomil, že Carson je o celou hlavu vyšší než on. A taky mnohem silnější. Lovec s ním pohyboval po palubě do palubní kabiny a posadil ho za stůl v kuchyňce tak, jako kdyby byl nějaké otravné děcko, co neposlouchá mámu. Měl hluboký, burácivý hlas, který skoro uklidňoval, když člověk pominul jeho neotesaný způsob nazírání věcí. Sedric si opřel lokty o ulepený kuchyňský stůl a složil obličej do rukou. Zápach mastnoty, kouře a starého jídla mu udělal ještě hůř.

Carson hned začal v kuchyňce něco podnikat. Dal cosi do misky a nalil na to horkou vodu z konvice. Chvilí stál a dloubal do toho lžící, načež to přinesl ke stolu. Sedric zvedl hlavu, zadíval se na míchanici v misce a najednou si říhl. V puse znovu ucítil temnou rudou chuť dráčí krve; opět mu zaplavila i nos. Zase měl pocit, že omdlí.

„Po tomhle by se vám mělo udělat líp,“ poznamenal Carson souhlasně. „Tu máte, snězte aspoň trošku. Zklidní vám to střeva.“

„Co to je?“

„Suchar změkčenej horkou vodou. Pro chlapa se zkaženým žaludkem nebo pro toho, co musí rychle vystřízlivět kvůli každodenní práci, funguje ve střevech jako houba.“

„Vypadá dost nechutně.“

„Jo, to vypadá. Snězte to.“

Sedric jiné jídlo neměl a taky mu v ústech i v nose pořád přetrvávala pachut' dračí krve. Všechno bude lepší než tohle, usoudil. Proto se chopil velké lžíce a zamíchal ten hnus.

Do palubní kabiny vstoupil lovcův kluk Davvie. „Co se děje?“ zeptal se. V jeho hlase zaznívala jakási naléhavost, která Sedrikovi nešla na rozum. Vsunul si do úst lžící těstovitého lodního sucharu. Byl pórovitý a bez chuti.

„Nic, o co by ses musel starat, Davvie.“ Carson jednal s hochem neústupně. „A navíc máš práci. Dej se do spravování těch sítí. Vsadím se, že se odsud po většinu dne nehneme. Když vložíme síť do proudu, budeme mít zátaħ plnej ryb, možná i dva. Ale jedině když bude síť spravená. Tak se toho chop.“

„A co on, co s ním je?“ Mládencův hlas zněl téměř vyčítavě.

„Je mu blbě, ale to není tvoje věc. Pusť se do práce a nech starší a vyšší na pokoji. Padej.“

Davvie sice dveřmi přímo nepráskl, ale zavřel je hlučněji, než bylo třeba. „Tihle kluci!“ zvolal Carson znechuceně. „Myslí si, že vědí, co chtějí, ale kdyby jim to člověk vážně dal, zjistili by, že na to ještě nejsou připravení. Určitě víte, co tím myslím.“

Sedric spolkl lepkavou hmotu ve svých ústech. Skutečně nasála chuť dračí krve. Snědl další lžici a pak si všiml, že se na něj Carson dívá a čeká na odpověď. „Já děti nemám. Nejsem ani ženatý,“ řekl a nabral si další lžici. Carson měl pravdu. Jeho žaludek se uklidňoval a v hlavě se vyjasňovalo.

„Však já si ani nemyslel, že jste.“ Carson se usmál jako nad sdílným vtipem. „Já taky nejsem. Ale připadáte mi jako člověk, kterej už má s takovými kluky, jako je Davvie, určitý zkušenosti.“

„Ne. To nemám.“ Sedric byl vděčný za mužův prostý nápravný prostředek, ale přál si, aby na něj přestal mluvit a šel pryč. Hlavu mu plnily vlastní vířící myšlenky a on cítil, že potřebuje čas k tomu, aby si je utřídil; že si nemůže ještě zahlcovat mozek zdvořilou konverzací. Carsonova slova o jedu ho totiž docela zneklidnila. Co si myslel, že strčil dračí krev do pusy? Nemohl si vzpomenout na ten popud, jenž ho k tomu přiměl, jen na to, že to opravdu udělal. Měl přece v úmyslu pouze vzít z toho zvířete krev a šupiny. Části dračích těl stály celé jmění a jmění bylo to, po čem Sedric šel. Nebyl pyšný na to, co provedl, ale udělat to musel. Neměl na výběr. Pokud chce někdy s Hestem opustit Bingtown, musí nashromáždit majetek, aby mohl cestu financovat. Je to jediný způsob. Dračí krev a šupiny mu zajistí život, o němž vždycky snil.

Zdálo se to tak jednoduché, když se kradl ze člunu, aby z neduživého draka získal to, co potřeboval. Ten tvor zjevně umíral. Komu by vadilo, kdyby si Sedric sebral pár šupinek? Jakmile skleněné lahvičky naplnil krví, hned v jeho ruku ztěžkly. Chtěl je prodat vévodovi z Chalcedu jako lék na jeho bolesti, neduhy a přibývající věk. Sám nikdy neměl v úmyslu krev pít. Dokonce si ani nedokázal vzpomenout, že by ji toužil pít. A už vůbec ne na jakékoli rozhodnutí, že se k tomu opravdu odhodlá.

Dračí krev byla známá svými výjimečnými léčebnými účinky. Ovšem stejně jako jiné léky, i ona zřejmě mohla být také jedovatá. Takže se Sedric vážně otrávil? Dostane se z toho vůbec? Kéž by se mohl někoho zeptat; znenadání ho napadlo, že by to možná věděla Alise. Prováděla rozsáhlý výzkum draků, a tak určitě ví, jaký dopad může mít na člověka

jejich krev. Jenže jak by se jí mohl ptát na něco takového? Dokázal by otázku podat tak, aby nevzbudil podezření?

„Pomáhá vám teda ta kaše na váš žaludek?“

Sedric prudce vzhlédl, ale hned toho litoval. Na chvilku se ho zmocnila závrať, nicméně hned zase ustala. „Ano. Ano, pomáhá.“ Lovec se posadil naproti němu a pořád se na něj díval. Ty černé oči hleděly do Sedrikových, jako kdyby toužily dohlédnout mu až doprostřed hlavy. Sklopil zrak k misce a přinutil se nabrat další sousto té hmoty. Žaludku sice pomáhala, ale žádnou radost z její konzumace neměl. Znovu se koukl na pozorného lovce. „Děkuji vám za pomoc. Nechci vás zdržovat od povinností. Jsem si jistý, že teď už mi bude dobře. Jak říkáte, nejspíš jsem něco snědl nebo vypil. Už se se mnou tedy nemusíte obtěžovat.“

„Mě to nijak neobtěžuje.“

A pak ten chlap znovu vyčkával, jako kdyby chtěl od Sedrika něco slyšet. Sedric byl na rozpacích. Opět se zahleděl do svého „jídla“. „Jsem už v pořádku. Děkuju vám.“

Jenomže chlap pořád otálel; Sedric už však od misky oči nezvedl. Ujídal vytrvale malá sousta a snažil se přitom, aby to vypadalo, že jídlo vyžaduje veškerou jeho pozornost. Lovcův zájem ho znervózňoval. Potom se muž konečně zvedl zpoza stolu a Sedric jen stěží potlačil úlevný povzdech. Když Carson procházel za Sedrikem, položil mu svou těžkou ruku na rameno, sehnul se a řekl mu přímo do ucha: „Jednou bychom si měli promluvit,“ pronesl potichu. „Mám takový podezření, že my dva máme mnohem víc společného, než tušíte. Možná bychom měli jeden druhému věřit.“

On ví. Ta myšlenka rozetnula Sedrikovu sebejistotu tak, že se soustem namočeného sucharu málem zadusil. „Možná,“ podařilo se mu vyslovit, načež ucítil, jak ruka, která svírala jeho rameno, je na okamžik

stiskla ještě víc. Lovec se zachechtal, ruku zvedl a opustil palubu. Jakmile se za ním řádně zavřely dveře, odsunul Sedric misku pryč a položil si hlavu na ruce. *Co teď?* ptal se okolní tmy. *Co teď?*

Zdálo se, že hnědá dračice je mrtvá. Thymara toužila dostat se k ní blíž a lépe se na ni podívat, jenže zlatý drak, který nad ní stál, naháněl dívce strach. Od doby, co naposledy prošla kolem nich, se Mercor téměř nepohnul. Jeho lesklé černé oči se teď upíraly přímo na ni. Drak nemluvil, ale Thymara cítila mentální tlak, jímž na ni působil. „Já se o ni jenom bojím,“ řekla nahlas. Sylve podřimovala; přitom se zády opírala o přední nohu svého draka. Když uslyšela Thymařin hlas, otevřela oči. Omluvně pohlédla na Mercora a vydala se za Thymarou.

„Je nedůvěřivý,“ vysvětlovala. „Myslí si, že hnědou dračici někdo poranil schválně. Proto drží hlídku, aby ji chránil.“

„Aby ji chránil, nebo aby ji jako první sežral, až umře?“ Thymaře se nějak podařilo zastříť v hlase žalobný tón.

Sylve se však neurazila. „Aby ji chránil, vážně. Od doby, co se draci vylíhli z kokonů, už jich viděl umírat příliš mnoho. Je tu tak málo samic, že i takovou, která je zakrnělá a přihlouplá, je třeba bránit.“ Podivně se zasmála a dodala: „Podobně jako nás.“

„Cože?“

„Jako nás, strážkyně. Jsme tady jen čtyři ženy a zbytek jsou muži. Mercor tvrdí, že nezáleží na tom, jak jsme znetvořený – prý nás muži musí ochraňovat.“

Tohle prohlášení vzalo Thymaře všechnu řeč. Bez přemýšlení zvedla ruku k obličeji a dotkla se šupin, které se táhly podél její spodní čelisti a lícních kostí. Pomyslela na následky těch znaků a pak upřímně řekla: „My se nemůžeme vdávat ani milovat, Sylve. Všichni přece známe pravidla, třebaže Mercor zřejmě ne. Deštná divočina většinu z nás

poznamenala už v den, kdy jsme se narodili, a my všichni moc dobře víme, co to znamená. Kratší dobu života. Kdybychom počaly, velká část našich dětí nebude životaschopných. Podle zvyklostí nás měli odložit hned po narození. Všichni víme, proč lidi, jako jsme my, vybrali na tuhle expedici. Nebylo to jen proto, že se dokážeme postarat o draky. Bylo to taky proto, aby se nás zbavili.“

Sylve na ni dlouho zírala a potom tiše řekla: „To, co povídáš, je pravda, nebo bývala to pro nás pravda. Ale Greft tvrdí, že ta pravidla můžeme změnit. Prohlašuje, že až se dostaneme do Kelsingry, stane se naším městem, kde budeme žít s našimi draky. A stanovíme si své vlastní pravidla. Ohledně všeho.“

Thymarův dívčina důvěřivost pořádně vyděsila. „Sylve, vždyť ani nevíme, jestli Kelsingra pořád ještě existuje. Nejspíš je pohřbená v bahně, stejně jako ostatní města Elderlingů. Já sama jsem nikdy doopravdy nevěřila, že se do nějaký Kelsingry vůbec dostaneme. Myslím, že to nejlepší, v co můžeme skutečně doufat, je nalezení vhodného místa, kde draci budou moct žít.“

„A co potom?“ dožadovala se Sylve. „Necháme je tam a vrátíme se zpátky domů, do Trehaugu? A co tam budeme dělat? Zase znovu žít život ve stínech a v hanbě a omlouvat se za to, že existujeme? To já neudělám, Thymaro. A hodně strážců zrovna tak řeklo, že to neudělá. Ať se draci usadí kdekoli, my tam zůstaneme taky. Bude to nové místo pro nás. A pro nové pravidla.“

Vtom Thymarův vyrušilo hlasité zapraskání. Obě se Sylve se otočily. Zjistily, že se protahuje Mercor. Zvedl svá zlatá křídla a roztáhl je do plné délky. Thymarův překvapila nejen jejich velikost, ale také to, že křídla na sobě měla oka jako paví perí. Dívala se, načež Mercor křídly znovu prudce máchl. Poryv větru donesl pach draka až k ní. Potom začal křídla neohrabaně skládat, jako by pro něj jejich pohyb

představoval neznámý úkon. Přitiskl je pevně ke hřbetu a znovu zaujal ostražitý postoj nad hnědou dračicí.

Thymara si náhle uvědomila, že mezi Mercorem a Sylve proběhlo nějaké dorozumívání. Drak ze sebe nevydal žádný zvuk, avšak Thymara přesto něco cítila, i když nebyla součástí jejich komunikace. Sylve se na ni omluvně podívala a zeptala se: „Jdeš dneska na lov?“

„Možná jo. Dnes to nevypadá, že bychom se měli vypravit na cestu.“ Snažila se nemyslet na zjevné – že tu všichni zůstanou, dokud hnědá dračice nezemře.

„Tak pokud se ti podaří sehnat nějaký čerstvý maso...“

„Když budu moct, rozdělím se,“ odpověděla Thymara okamžitě. A zkoušela toho slibu hned nelitovat. Maso pro Sintaru a maso pro nemocnou měděnou dračici a ještě pro přihlouplého stříbrného. Proč jen se dobrovolně rozhodla, že o ně bude pomáhat pečovat? Vždyť ani Sintaru nedokázala udržet v takovém stavu, aby byla pořádně nakrmená. A teď jen tak od boku prohlásí, že zkusí přinést maso i pro zlatého draka Mercora, jenž patří Sylve. Doufala, že i lovci si tentokrát povedou dobře.

Ode dne, kdy se drakům zdařil jejich první úlovek, se mezitím naučili trochu lovit a trochu rybařit, aby se alespoň částečně zaopatřili. Nikdo z nich nebyl žádný výjimečný dravec. Draci jsou stvořeni pro lov za letu, a ne pro plahočení se za kořistí po zemi. Nicméně všichni zaznamenali nějaký ten úspěch. Změnili stravu a začali konzumovat čerstvě zabité maso a ryby, a to ovlivnilo zřejmě skoro všechny draky. Byli teď sice hubenější, zato svalnatější. Když Thymara procházela okolo některých draků, kriticky je pozorovala. A s překvapením zjišťovala, že teď více připomínají vyobrazení draků, která vídala na rozličných artefaktech Elderlingů. Zastavila se, aby si je mohla chvíli prohlížet.

Arbuc, zelenostříbrný samec, se právě ráchal na mělčině. Tu a tam ponořil celou hlavu pod vodu, hlavně pro pobavení Aluma, svého strážce. Alum se brodil po jeho boku, harpunu připravenou, přestože jeho skotačící drak jakoukoli možnou kořist spolehlivě plašil. Thymara se dívala, jak Arbuc roztahuje křídla. Byla na něj legračně dlouhá, ale stejně jimi tloukl, až voda cákala a stříkala na Aluma. Arbukův strážce nesouhlasně zaječel. Drak přestal a rozpačitě se zarazil. Z roztažených křídel mu odkapávala voda. Thymara na něj hleděla a přemítala.

Najednou se prudce otočila a vydala se hledat Sintaru. *Je to Sintara, ne Skymaw*, připomněla si rozladěně. Proč tak ranilo její hrdost, že někteří jiní draci svá pravá jména před strážci nikdy neskrývali? Jerd nejspíš znala jméno svého draka hned od prvního dne. Sylve taky. Thymara zatnula zuby. Sintara je krásnější než všichni ostatní draci. Proč jenom musí mít tak těžko zvládnutelnou povahu?

Našla modrou dračici, jak se zachmuřeně rozvaluje na kousku zabahněného rákosí a trávy. Dračice si položila hlavu na přední tlapy a koukala do tekoucí vody. Nezvedla hlavu ani nijak jinak nedala na jevo, že si uvědomuje přítomnost Thymary. Teprve až promluvila, bylo jasné, že o ní ví. „Měli bychom se pohnout, a ne tady čekat. Do zimních deštů už mnoho dní nezbyvá, a až přijdou, bude řeka proudit rychleji a bude hlubší. Tento čas bychom měli využít k tomu, abychom našli Kelsingru.“

„Takže myslíš, že bychom tady hnedou dračici měli nechat?“

„Relpdu,“ odpověděla Sintara a do jejích myšlenek se vloudila pomstychtivost. „Proč by její skutečné jméno mělo zůstat neznámé, když moje neznámé není?“ Sintara zvedla hlavu a nečekaně protáhla přední nohu a propjala drápy. „A byla by měděná, nikoli hnědá, kdyby jí byla věnována náležitá péče. Koukni. Rozlomila jsem si konec drápu. To je z toho, že moc chodím ve vodě přes kamení. Chci, abys vzala provázek

a převázala mi to. Pak to obalíš trochou dehtu, co jsi používala na ocas stříbrného.“

„Já se na to podívám.“ Dráp byl roztřepený a změkklý od příliš dlouhého pobytu ve vodě. Začínal se na konci štěpit, ale naštěstí to ještě nedošlo do živého masa. „Půjdu se zeptat kapitána Leftrina, jestli má nějaký dehet a provázek navíc. A když už jsme u toho, podíváme se i na zbytek tvého těla. Co ostatní drápy, máš je v pořádku?“

„Trochu měknou,“ přiznala Sintara. Natáhla druhou přední nohu k Thymaře, roztáhla prsty a vytasila drápy. Thymara se kousala do rtu, když si je prohlížela. Všechny byly na koncích poněkud roztřepené. I tvrdé naplavené dříví nakonec začne vlhnout. A tato myšlenka na dřevo jí vnukla možné řešení. „Přemyslím, že bychom je namazaly. Nebo nalakovaly, aby voda nemohla dovnitř.“

Dračice ucukla nohou zpět, přičemž Thymaru málem srazila. Sama pak zkoumala svoje drápy, načež zdrženlivě odpověděla: „Možná.“

„Vstaň a natáhni se, prosím. Potřebuju tě prohlídnout kvůli špině a parazitům.“

Dračice nesouhlasně zabručela, ale nakonec neochotně poslechla. Thymara ji pomalu obcházela. Takové změny ani nečekala. Sintara ztratila na váze, ale zato nabyla svalovou hmotu. Neustálé potápění do říční vody sice neprospívalo šupinám, ovšem chůze proti proudu zas dračici posilovala. „Roztáhni křídla, prosím,“ požádala ji Thymara.

„Raději ne,“ řekla Sintara upjatě.

„Zřejmě teda chceš, aby se ti v jejich záhybech usadili paraziti, co?“

Dračice opět zachrčela, avšak zatřepala křídly a pak je roztáhla. Kůže držela pohromadě jako slunečník, dlouho uskladněný někde ve vlhku, a také nepříjemně páchla. Šupiny vypadaly nezdravě a opeřené okraje bělely jako plesnivějící vrstvy listů.

„Tohle ale vůbec není dobrý,“ zvolala Thymara zděšeně. „Copak sis je nikdy nemyla? Nebo neroztřásla a nevyzkoušela? Tvá kůže potřebuje sluneční světlo. A taky pořádně vydrhnout.“

„Zas tak špatná má křídla nejsou,“ zasyčela dračice.

„Ne. Jenom jsou vlhký v záhybech a smradlavý. Aspoň je nech roztažený a na vzduchu, než seženu něco na ošetření těch drápů.“ A nedbala Sintařiny důstojnosti; popadla ji za jeden výběžek na křídle a zatáhla za něj. Dračice se pokusila křídlo složit, jenže Thymara tvrdošíjně držela. Bylo docela snadné udržet křídlo rozevřené. Sintařiny svaly by měly být silnější. Snažila se najít pro ně to správné slovo. Ano, zakrnělé. Sintařiny svaly křídel byly zakrnělé nepoužíváním. „Sintaro, jestliže mě neposlechněš a nebudeš se o svoje křídla starat, brzy s nima vůbec nebudeš schopná pohnout.“

„Taková věc tě nesmí ani napadnout!“ zasyčela na ni dračice. Neurvale plácla křídlem, Thymara pozbyla stisk a padla na kolena do bláta. Podívala se na dračici. Ta si mezitím znovu začala svá křídla pohoršeně skládat.

„Počkej. Počkej, co je tohle? Sintaro, roztáhni to křídlo. Nech mě se pod něj podívat. Táhleto vespod vypadá jako krysí had!“

Dračice se zarazila. „Co je to krysí had?“

„Žijou v klenbě stromů. Jsou hubení jako větvičky, ale dlouzí. Když útočí, jsou opravdu rychlí a mají na čenichu zub, něco jako vaječný zub. Zakousnou se a drží, načež si do tebe zaryjí i hlavu. No, a pak tam prostě visí a krmí se. Viděla jsem opice, který jich měly tolik, že vypadaly, jako by měly sto ocasů. Obvykle zvířata dostanou infekci do různých částí hlavy a pak na ni zemrou. Ti hadi jsou odporní. Dovol, ať se kouknu.“

Hnusné tělíčko připomínající hada viselo vysoko pod křídlem. Thymara se ho odvážila i dotknout. Pohupující se tvor sebou rozhněvaně

švihl a Sintara vzápětí polekaně vyjekla bolestí. „Co to je? Sundej to ze mě!“ vykřikla dračice. Strčila hlavu pod křídlo a chňapla parazita.

„Přestaň! Nekousej do něj ani za něj netahej. Když ho ze sebe odtrhneš, hlava se urve, zůstane uvnitř a způsobí ošklivou infekci. Pusť se, Sintaro. Pusť ho a já si s ním poradím!“

Sintařiny oči se třpytily, měděné disky vířily, ale nakonec poslechla. „Sundej to ze mě.“ Mluvila sevřeným, rozrušeným hlasem a Thymara za její zlosti dobře cítila strach. Chvilku poté Sintara zhluboka zasyčela a dodala: „Pospěš si. Cítím, jak se to hýbe. Snaží se dostat hlouběji do mne. Aby se skryl uvnitř mého těla.“

„Sa nás všechny ochraňuj!“ zvolala Thymara. Cítila, jak se jí zvedá žaludek, a přitom rychle vzpomínala, že jí otec vyprávěl, jak se lze malého krysího hada zbavit. „Ohněm ne, to opravdu ne. Když k nim přiložíš oheň, jen se zaryjí ještě hlouběji. Existuje něco jinýho.“ Zoufale pátrala v paměti, až si vzpomněla. „Mám to. Whisky. Musím se jít podívat, jestli má kapitán Leftrin nějakou whisky. Ty se nehýbej.“

„Dělej,“ prosila Sintara.

Thymara se rozběhla k prámu, ale pak zahlédla kapitána s Alise, jak se procházejí. Změnila směr a s křikem se hnala k nim: „Kapitáne Leftrine! Kapitáne Leftrine, potřebuju vaši pomoc!“

Po jejím výkřiku se kapitán i Alise otočili a vyrazili směrem k ní. Když se k nim dostala, byla už skoro bez dechu. Na Leftrinův znepokojený dotaz „Co se děje, holka?“ stačila jen odpovědět: „Kryší had. Na Sintaře. Ten největší, jakýho jsem kdy viděla. Chce se jí vecpat do hrudi, má ho pod křídlem.“

„Ti zatracení neřádi!“ zařval a Thymara byla vděčná, že nemusí nic vysvětlovat.

Podařilo se jí chytit dech. „Můj otec používal alkohol, aby je přiměl se pustit.“

„Jo, výborně, ale terpentýnovej olej funguje líp. Pojď, děvče. Mám nějakaj na palubě. Alise! Jestliže má krysiho hada jeden drak, je možný, že ostatní mají nějaký hady taky. Povězte strážcům, ať svý zvířata prohlídnou. A co ta hnědá, co je na tom tak špatně? Mrkněte se na ni taky. Podívejte se jí na podbříšek. Ti hadi jdou po měkkým místě, tam se totiž snadno zakousnou a pak zaryjí.“

Alise pocítila odhodlání. Leftrin se odvrátil a zamířil zpět směrem k prámu. Ona spěchala pláží, šla od jednoho strážce ke druhému a vydávala varování. Graft skoro okamžitě našel jednoho hada. Visel Kalovi z břicha, schovaný za jednou jeho zadní nohou. Na Sesticana byli přilepení hned tři. Alise si chvíli myslela, že jeho strážce Lecter omdlí, když objevil tři krátké konce hadů, jak trčí z dolních partií jeho draka. Ostře mu řekla, ať přestane panikařit, a nařídila, aby draka přivedl k Sintaře a tam počkal na Leftrina. Chlapce zjevně ohromilo, že dáma hovoří tak přísně. Naprázdno polkl, vzpamatoval se a poslechl.

Alise přemáhala vlastní hrůzu z toho všeho a pospíchala dál. Doběhla k Sylve a zlatému drakovi, jenž střežil špinavou hnědou dračici. Tady se musela zastavit a sebrat znovu odvahu. Nechtěla se s drakem utkat, toužila jen a jen se obrátit a utéct pryč. Chvíli trvalo, než přesvědčila samu sebe, že to není její zbabělost, ale úsilí toho draka. Chce ji prostě odpudit. Napřímila tedy ramena a přikráčela k drakovi a jeho strážkyni.

„Jdu prohlédnou hnědou dračici kvůli parazitům. Několik dalších draků napadli krysí hadi. Tvoje strážkyně by tě měla prohlédnout a já se zatím kouknu na hnědou dračici.“

Zlatý na ni chvíli jen užasle hleděl. Jak se mohou jednodlitě černé oči tak syrově lesknout?

„Krysí hadi?“

„To je takový parazitický tvor, jenž se zavrtává do těla. Thymara říká, že je zná z klenby stromů. Ale má za to, že tihle pocházejí z řeky. Jsou totiž mnohem větší. Je to had, který se zakousne a prokouše si cestu dovnitř, aby žil z tvého masa.“

„Nechutné!“ prohlásil Mercor. Hned nato vstal a roztáhl křídla. „Svrbí mě pouhé pomyšlení na to. Sylve, okamžitě mě prohlédni, jestli na sobě ty tvory nemám.“

„Vždyť jsem tě dneska dokonale a úplně ošetřila, Mercore. Myslím, že takovou věc bych nepřehlédla. Ale dobře, podívám se na tebe.“

„A já musím prozkoumat hnědou dračici, zda nějaké nemá,“ stála Alise pevně na svém.

Čekala, že jí Mercor bude odporovat. Jeho však zatím zcela rozptýlilo pomyšlení na případné vlastní parazity.

Alise poodešla k netečné měděné dračici. Ležela zhroucená na zemi tak, že prohlížení jejího břicha se jevílo jako velmi obtížné, jestli ne rovnou nemožné. A Sylve navíc měla pravdu. Dračice měla na sobě tak rovnoměrný nános bahna, že to skoro vypadalo, jako kdyby se do něj zvíře obalilo záměrně. Alise z něj musí bláto nejprve odlepit, než bude schopná o tom tvorovi něco říct.

Podívala se bezmocně na Sylve, ale děvče mělo plné ruce práce s Mercorem. Hned potom se ovšem za svůj první popud zastyděla. Co ji to vůbec napadlo? Chtěla snad povolat dítě z Deštné divočiny, aby ona, Alise, mohla dračici prohlédnout, aniž by si zašpinila ruce? Co se to v ní zrodilo za arogantní myšlenku? Roky přece prohlašuje, že je odbornicí na draky, a při první příležitosti postarat se o jednoho z nich se zalekne trochy bláta? Ne. Alise Kincarronová se nezalekne.

Nedaleko od místa, kde ležela měděná dračice, zůstal nepošlapaný kousek hrubého rákosí. Jeho střapcovité špičky sahaly Alise až do poloviny její výšky. Vytáhla malý nožík, uřezala půl tuctu rákosových

stébel, poskládala z nich jakýsi rákosový polštářek a vrátila se k dračici. Dala se do drhnutí, přičemž začala u plece, která k ní byla nejbližší.

Zaschlé bahno bylo vlastně říční naplavenina a šlo dolů překvapivě snadno. Alise pracovala na ubohém tvorovi a její hrubý kartáč odhaloval měděné šupiny, jež rychle nabývaly rozkošného lesku. Relpda nevydala jediný zvuk, avšak Alise cítila, jak k ní od zničené dračice proudí jakási nejasná vděčnost. Zdvojnásobila tedy svoje úsilí a pečlivě přejížděla po její páteři. Při práci na ni silně působila velikost draka; nejen na její mysl, ale také na svaly. Plocha kůže, již musela očistit, byla dost velká. Alise to připomínalo rutinní práci posádky, když denně drhne palubu prámu. A tohle byl ještě malý drak. Ohlédla se přes rameno na Mercorovu lesklou zlatou šupinatou kůži a v duchu draka srovnávala s malou holčičkou s růžovou kůží na hlavě, která se o něho starala. Kolik času zabere každý večer té dívce její úkol?

A Sylve se k Alise otočila, jako kdyby její pohled cítila. „Je čistý, každý kousíček. Žádné hady nemá. Teď vám pomůžu s Relpdou.“

Pýcha Alise ponoukala, aby prohlásila ne, že svou práci zvládá skvěle. Místo toho však samu sebe uslyšela, jak velmi vděčně říká: „Děkuji.“ Děvče se na ni usmálo a na jejích ústech se na okamžik odrazilo sluneční světlo. Má snad i ona na ústech šupiny? Alise uhнула pohledem a znovu se dala do drhnutí. Z Relpdina boku padaly na vlhkou půdu celé spousty jemného bahna. Když Alise viděla Sylve poprvé, nepřipadala jí tolik šupinatá. Takže se mění stejně jako draci?

Sylve se k ní přidala; přinesla si vlastní rákosový „kartáč“. „Tohle je vážně dobrý nápad. Já používala stálezelený větve, když jsem se k nim mohla dostat, a když ne, tak hrsti listů. Ale tohle funguje mnohem líp.“

„Kdybych měla čas proplest stonky s listím, myslím, že by to šlo ještě líp. Ale tohle zastane práci taky.“ Pro Alise bylo těžké mluvit a drhnout zároveň. Ochabla za ta léta strávená v Hestově domě. Jako

dívka vždycky pomáhala s úklidem domu, poněvadž její rodina si nemohla držet mnoho sluhů. Teď cítila, jak jí záda vlhnou potem a na rukou jí začínají vyskakovat puchýře. I ramena už ji bolela. Ale ať! Trocha tvrdé práce nikomu neublíží. A když se ohlédla zpět na plochu, kterou už vyčistila, zaplavila ji pýcha.

„Co je tohle? Co to je? Není to díra po hadovi?“ V hlase Sylve zníval strach i tíseň a vypadalo to, že se dívčiny pocity přenesly i na jejího draka. Mercor přišel, vztyčil se nad nimi, zhoupł svou velikou hlavu k otvoru na krku měděné dračice a začichal.

„Jak to vypadá?“ zeptala se Alise, která nechtěla jít blíž, když zlatý působil tak odhodlaně.

„Místo s odhaleným živým masem. Prach okolo je vlhký, možná nasáklý krví. Teď měděná nekrvácí, ale...“

„Něco ji tam píchlo,“ vyjádřil se Mercor. „Ale to není díra po hadovi, má milá. Pach krve je silný, tudíž krvácela celkem dost.“

Alise hned nalezla svůj důvtip. „Mám dojem, že hadi neudělají díru, aby se proplazili dovnitř. Jenom tam vstříčí hlavu a pijí krev.“

Mercor stál naprosto nehybně a jeho hlava se pořád ještě vznášela nad měděnou dračicí. Oči se mu černě leskly a Alise cítila, jak v nich ta barva víří. Potom se drak otrásl a šupiny se mu naježily tak, že Alise v tu chvíli připomínal spíš kočku než plazu. Hned poté opět ucítila přítomnost jeho mysli a užasla. Kdyby je byl na chvíli neopustil, nikdy by nepoznala, jak silně je ovlivňoval, když se na ně zaměřil.

„Nevím nic o hadech s názvem krysí hadi. O těch tvorech, které popisuješ, jsem už kdysi dávno slyšel, jenže tehdy se jim říkalo norníci. Zarývali se hluboko do těla. Možná jsou nebezpečnější než krysí hadi, o nichž mluví ta druhá strážkyně.“

„Sa, slituj se,“ řekla Sylve potichu. Chvíli stála mlčky, v rukou stále ještě svírala rákosový kartáč. Potom znenadání dračici obešla a strčila

do ní. „Relpdo!“ křikla, jako kdyby chtěla proniknout do jejích mrákot. „Překul se. Chci se ti podívat na břicho. Převal se!“

Alise ohromeně koukala – neduživá dračice se opravdu pohnula. Zadníma nohama chabě hrábla do bahna, ve kterém se válela. Zvedla roztřesenou hlavu, otevřela oči a pak nechala hlavu zas dopadnout zpátky na zem. „Uhněte,“ poručil jim Mercor hrubě. Obě ženy ihned poslechly a rychle před naklánějícím se drakem uskočily. Mercor sklopil hlavu, strčil čenich pod Relpdu a pokusil se ji obrátit. Zmohla se na mdlý protest a zahrabala nohama, jako kdyby ji pohyb bolel.

„On ji žere? Vždyť není mrtvá!“ To se nesouhlasně ozval další strážce, který se k nim nečekaně přidal. *Určitě Rapskal*, pomyslela si Alise. Jmenuje se tak, že? Vskutku hezký mladík, třebaže je divný po způsobu Deštné divočiny. Jeho husté tmavé vlasy a černé ruce s drápy podivně kontrastovaly s bleděmodrýma očima a andělským úsměvem. Měl s sebou i svou dračici, zavalitou červenou samičku s krátkýma a tlustýma nohama a nádherně lesklými šupinami. Když Rapskal konečně přestal zírat, opřel si jeho malý drak o svého mladého strážce hlavu tak, že ho málem porazil. „Přestaň, Heeby. Jsi větší a silnější, než tušíš! Postav se hezky na vlastní nohy.“ V jeho hlase se ovšem ozývala spíš láska než kárání. Žduchnul dračici a ona ho na oplátku rozpustile šťouchla do zad.

„Mercor ji nechce sníst,“ vysvětlovala Sylve pobouřeně. „Jenom se snaží ji převrátit, abychom jí mohly prohlédnout břicho kvůli parazitům. Prý se vyskytl takový jakýsi had –“

„Já vím. Právě před chvílí jsem se koukal, jak je dostávají ze Sesticana. Chtělo se mi blinkat, když jsem viděl, jak lezou ven, a Lecter skoro brečel a obviňoval z toho sám sebe. Nikdy předtím jsem ho neviděl tak zlomenýho.“

„A dostali hady ven?“

„Ano, jistěže. Ale muselo to asi bolet. Když vylézali, pištěl ten velký modrý drak jako myš. Nevím, co to kapitán Leftrin namíchal. Dávali tu směs okolo díry, kudy vlezl had dovnitř. Za chvílečku začal mlátit ocasem a potom couvat. Spolu s ním se vyvalilo plno krve a šlemu a jaký puch, fuj! A když konečně ta potvora dopadla na zem, skočil po ní Tats a rozsekal ji sekerou. Jsem rád, že já svou Heeby prohlížím každý den od hlavy k patě. Že jo, Heeby?“

Červená dračice souhlasně zafrkala a znovu do kluka strčila, až klopýtl. Alise se při jeho popisu trochu zvedal žaludek, zato Sylve měla v hlavě jiné věci. „Rapskale, můžeš říct Heeby, aby Mercorovi pomohla? Pokoušíme se otočit měděnou dračici na záda.“

„Jistě, můžu. Jenom se jí musím zeptat. Haló, Heeby! Heeby, koukni se sem, podívej se na mě. Poslouchej, Heeby, poslouchej, holka. Pomůžeš Mercorovi obrátit měděnou dračici na záda. Rozumíš? Pomůžeš mu ji otočit, ano? Dokážeš to? Dokáže to moje velká silná dračice pro mě udělat? Určitě jo. Tak do toho, Heeby. Šoupni čenich sem, přesně sem, stejně jako Mercor. To je hodná holka. A teď zvedni a zatlač, Heeby, zvedni a zatlač!“

Malá červená dračice zaryla nohama. Alise se dívala, jak se svaly na jejím krátkém tlustém krku vzdouvají. Heeby hučela námahou a najednou se Relpda začala hýbat. Bolestivě kvičela, avšak Mercor ani Heeby si toho nevšimli. Tlačili a vrčeli tak dlouho, až měděnou opravdu otočili na hřbet. Nohy jí malátně visely ve vzduchu. „Drž ji tam, Heeby. Šikovná holka. Drž ji tam!“ V reakci na Rapskalovy výkřiky napjala malá dračice síly a zůstala stát s hlavou zapřenou o Relpdu. Svaly na krku se jí napínaly, ale zlaté oči se potěšeně točily vlivem hlasité chvály jejího strážce.

„Podívejte!“ zvolal Mercor a Alise zůstala jen zděšeně hledět. Zablácené břicho měděné dračice bylo plné hadích ocasů. Bylo jich nejméně

dvanáct; obnažené pahýly se kroutily a vrtěly, protože se s jejich obětí hýbalo. Sylve si oběma rukama zakryla ústa a ustoupila. Kroutila hlavou ze strany na stranu a skrze prsty se zatajeným dechem pronášela:

„Nikdy mě nenechala, abych jí ošetřila břicho. Zkoušela jsem to. Opravdu jsem to zkoušela! Ale pokaždý se ode mě odvalila a vyválela se v blátě. To se jich zřejmě snažila zbavit, vid', Mercore? Nedovolila mi hřebelcovat jí břicho, jelikož ji to bolelo.“

„Neměla dostatečně jasné vědomí, takže ani nechápala, že jí můžeš pomoci,“ odpověděl Mercor ztěžka. „Nikdo tě neobviňuje, Sylve. Udělala jsi pro ni, co jsi mohla.“

„Je mrtvá?“ Na to zvolání se všechny hlavy otočily. Poklusem k nim běželi Thymara s Tatsem. Za nimi kapitán Leftrin. Důstojnějším krokem je pak následovala Sintara. A přibíhali další strážci i draci, nejmíň půl tuctu.

„Ne! Ale je těmi hady úplně zamořená. Nevím, jestli se nám podaří ji zachránit.“ Sylve se při těch slovech zlomil hlas.

„Zkusíme to,“ zavelel Mercor přísně, ale pak se nad děvče sklonil a jemně na ni foukl. Měl to být lehký vánek, ovšem Sylve se v něm pořádně zhoupla. Alise viděla, jak dívka zničehonic nabyla vyrovnanosti, a dočista ji to ohromilo. A také vylekalo. Vždyť se z hysterické holčičky najednou stala klidnou a rozvážnou ženou. Postavila se zpříma, podívala se na svého draka a usmála se na něho.

„Ano, zkusíme.“ Sylve pohlédla na Alise a řekla: „Nejdřív rákosím očistíme co nejvíce bahna. Heeby, ty ji budeš muset udržet v týhle poloze, na hřbetě. Nebude se jí líbit, co budeme podnikat, ale podle mého mínění musíme z jejích ran nejdříve odstranit bláto a teprve pak je ošetřit.“

„To dává smysl,“ souhlasila Alise, přičemž v duchu dumala, kde ta holka vzala tu rozvahu. Vidí Sylve opravdu takovou, jaká je, když ji nesuzují pochybnosti? Anebo je tohle jen nějaký povlak od draka

Mercora? Alise se chopila svého rákosového kartáče a natočila ho tak, aby vyvstalo čisté místo. Obezřetně se blížila k dračici. Měděná byla sice na draka malá a slabá, nicméně člověk by odletěl pěkně daleko, kdyby ho některou svou zlehka se kymácející nohou kopl. A kdyby se na nějakého strážce převalila, způsobila by mu vážná zranění.

Thymara se zarazila a upřeně hleděla na Alise. Ta bingtownská ženská chvíli vypadala jako někdo úplně jiný. Drhla právě břicho měděné dračice a nedbala prachu a bláta, které jí padalo na kalhoty a boty. Špína pokrývala i celý její obličej a halena byla zaneřáděná až po lokty. Dokonce i její světlé řasy halila vrstva prachu. Ve tváři však měla odhodlaný výraz a ze svého úkolu se zjevně skoro radovala. Kdy se proměnila z té dokonale oblečené, elegantní bingtownské dámy, která se vždycky odpovídajícím způsobem i chovala? Thymara s nelibostí pocítila, že se kdesi v ní vzmáhá obdiv.

Heeby stála a skláněla jasně červenou hlavu nad měděnou dračici. Zároveň ji tak i podpírala a držela v nepohodlné poloze břichem nahoru. Rapskal hlídal u její plece, pyšně svou dračí holku popleskával a polohlasně chválil. Nad celou skupinou se pak tyčil Mercor a Sylve zjevně celé proceduře velela. *Taky vypadá nějak jinak*, pomyslela si Thymara. Avšak nedokázala určit, v čem tahle Sylvina nová odlišnost spočívá.

Pak popošla o dva kroky blíž a vtom se jí udělalo zle. Břicho dračice bylo poseté sotva viditelnými hadími ocasy. Thymara ztěžka polkla. Bylo už tak dost děsné přihlížet, jak parazit vychází ze Sintařina těla. Ovšem v ní had nebyl příliš dlouho a navíc podstatná část jeho těla stále spočívala venku. Jakmile Leftrin potřel okolí rány silně páchnoucím terpentýnovým olejem, had ochabl a hned poté sebou začal divoce mrskat. Thymara v té chvíli rychle skočila vpřed a tahala vrtícího se

hada za ocas ven. „Počkej s tím, dám tam ještě víc oleje!“ upozornil ji Leftrin.

Při druhé aplikaci začal had šílet. Svíjel se a couval z dračího trupu, ale jakmile se vynořilo celé jeho zakrvavené tělo, přinutila se Thymara jednat. Chňapla ho a držela, aby se snad nepokusil znovu do dračice zavrtat. Vrtěl se a klouzal jí v rukou, Sintara říčela bolestí a ostatní draci i strážci se honem počali shlukovat kolem. Potom vyjela i hlava hada. Tvor jí šlehal okolo sebe, přičemž postříkal Thymare obličej krví. Zkoušel okamžitě zaútočit na toho, kdo ho drží. Dívka zaječela, když ji zasáhla krev, a mrštila hadem o zem. Ještěže už tu stál připravený Tats se sekerou. Had se moc daleko nedostal. Thymara tam strnule stála a chvěla se bolestí, již sdílela se svou dračicí. Otřela si rukávem tvář, ovšem tím hustou krev jenom víc rozmazala. Krev páchla i chutnala po drakovi. I nyní, když už krev smyla, plnil ulpívavý puch pořád dívčiny nozdry; ani té protivné chuti se nemohla zbavit. Nato Leftrin vytřel ránu rumem a následně ji namazal dehtem, aby jí kvůli kyselé říční vodě nezvředovatěla. Při práci kapitán nařizoval: „Po tomhle holt budete muset své draky každý večer prohlížet. Ti hadi mají v hubách něco, co otupuje tkáň. I já jsem jednou měl jednoho malýho v noze, a dokud jsem nevylezl z vody, nevěděl jsem vůbec, že tam je.“

Zatímco Alise a Sylve pracovaly, měděná dračice slabě úpěla bolestí. Thymara si dřepła a hleděla jí do tváře, ale dračice měla oči zavřené. Dívka přemítala, jestli je Relpda vůbec při vědomí. Pak zase pomalu vstala. „No, alespoň teď už víme, co s ní je. Jestli se nám podaří z ní ty hady dostat, vyčistit rány a utěsnit je, aby se do nich nedostala říční voda, možná bude mít naději.“

„Už jsme očistili dost velkou část špíny. Teď je z ní vytaháme,“ rozhodla Sylve.

Thymara stála v kroužku přihlížejících a fascinovaně se dívala, zároveň jí však bylo trochu špatně. Když přistoupil Leftrin se svým rendlíkem a kartáčkem, odvrátila se. Stačila jí už Sintařina krev, její chuť a pach ještě dokázala snést, ale rozhodně již dnes netoužila po další dávce. Uviděla Sintaru, jak čeká na okraji hloučku. Protlačila se skrz diváky, aby se ke své dračici dostala. „Nechci se na to dívat,“ řekla jí slabým hlasem. „Bylo dost těžký koukat na jednoho hada, když se z tebe dostával, a to jsi ho v sobě nenosila ani moc dlouho. Tomuhle přihlížet nedokážu.“

Sintara otočila hlavu a zahleděla se na svou strážkyni. Její měděné oči zavířily, ale pak najednou jako by se roztavily. Vypadaly jako jezírka plná tekuté mědi, vířící na pozadí blyštivých dračích šupin v barvě lazuritu. *Dračí kouzlo, pozor, už je to tu*, snažila se Thymara varovat samu sebe, ale stejně se nedokázala ubránit. Nechala se vtáhnout do toho pohledu, dovolila sama sobě stát se výjimečnou jen proto, že ji dračice uznává. Nějaká vnitřní malinká částička se posměšně tázala, jestli z ní uznání draka opravdu může učinit důležitou osobu. Avšak Thymara tuhle částičku ignorovala.

„Měla by ses vydat na lov,“ doporučila jí Sintara.

Thymaře se nechtělo od dračice odejít. Odpojit se od jejího zářivého měděného pohledu bylo jako opustit teplý veselý ohýnek a místo toho se vydat do studené bouřlivé noci. Visela na dračici pohledem a odmítala uvěřit, že by vůbec mohla chtít, aby odešla pryč.

„Mám hlad, víš,“ dodala Sintara měkce. „Půjdeš mi sehnat nějakou potravu?“

„Samozřejmě,“ odpověděla dívka pohotově, přemožena Sintařinou vůlí.

Sintařin hlas zněl teď velmi něžně, byl jen jako dech, který ofoukl Thymařino ouško. „Graft s Jerd odešli před nějakou chvílí do lesa. Možná vědí, kde se dobře loví. Snad bys měla jít za nimi.“

To zbolelo. „Já jsem už teď lepší lovkyně, než kdy bude Graft,“ řekla Thymara své dračici. „Nepotřebuju se jím řídit.“

„Nícméně myslím, že bys přesto měla,“ trvala Sintara na svém. Najednou to neznělo jako tak špatný nápad. Ta myšlenka ji dráždila. Pokud Graft už něco skolil, snad by se dostala k nějakému podílu, stejně jako on dostal díl od ní. Zatím mu to za jeho prohřešek pořád ještě nespočítala.

„Tak jdi,“ naléhala Sintara. Thymara poslechla.

Každý ze strážců si navykl nechávat si své náčiní ve člunech. Ovšem Thymara se takhle musela denně trápit s Rapskalovou nepořádností. Když o tom teď přemýšlela, připadalo jí nefér, že její náhodná volba, kterou učinila první den, padla právě na něho. Ostatní dračí strážci své partnery pravidelně střídali, ovšem Rapskal o takové výměny vůbec neměl zájem. A Thymara taky pochybovala, že by někdo byl ochotný si ho vzít. I kdyby ho přemluvila, aby to alespoň zkusil. Byl hezký a na řece zkušený, to ano. A vždycky optimistický. Snažila se rozpomenout, jestli vůbec někdy mluvil nazlobeně, ale nepodařilo se jí to, na nic takového si nevzpomínala. Usmála se pro sebe. Ale byla to podivnost, na kterou si dokázala zvyknout. Odsunula vak s jeho náčiním na stranu a zalovila ve svém, aby našla nástroje k lovu.

Mimo Sintařin pohled se snadněji přemýšlelo o tom, co a proč dělá. Thymara poznávala, že dračice na ni uplatňuje určité své kouzlo. Ale i když si to uvědomovala, kouzlo tím docela nezmizelo. Ano. Nemá teď nic naléhavějšího na práci a maso jistě přijde k užtku; maso se zkrátka hodí vždycky. Měděné dračici maso prospěje, až z ní vytahají hady, a i Mercor si může trochu dát. Hodila si vak přes rameno; ovšem ještě jí vrtalo hlavou, jestli si jen nehledá přijatelnější důvod pro to, že poslechla drakův návrh. Všechno takové přemítání bylo však zbytečné. Thymara nakonec pokrčila ramený a vyrazila pod lesní baldachýn.

Břehy Deštné řeky nebyly nikdy stejné. V některých dnech měly řady jehličnatých stálezelených stromů, připomínajících krajku. Další den ty tmavě zelené řady postupně ustoupily nekonečným sloupům stromů s bílými kmeny a svislými, světle zelenými listy. Všechny jejich větve zdobily visící popínavé rostliny, obtěžkané pozdními květy a zrajícím ovocem. Dnes tu byl široký, rákosem zarostlý břeh s řadami keřů, na jejichž vršcích čněly chocholky nadýchaných semeníků. Břeh tvořila pouze provizorní bahnitá a písčitá půda, kterou spláchne příští povodeň. Nad keři, jen lehce výše, se rozkládal les velikánů s šedivou kůrou a doširoka roztaženými větvemi. Ty svým věčným stínem neustále chladily zem pod sebou. Některé popínavé rostliny dosahovaly šíře Thymařina pasu; visely z větví stromů a tvořily podrost těsný jako mřížke klece, posazené příliš blízko sebe.

Následovat Greftovu stopu v bažinaté trávě bylo snadné. Na některých místech se již stopy po jeho botách plnily vodou. To otisky Jerdiniých bosých nohou byly méně viditelné. Thymara na stopování skoro nemyslela, spíš přemítala o své dračici. Čím více času uplynulo od doby, co byla u ní, a čím více se od ní vzdalovala, tím jasněji vyvstávaly Thymařiny vlastní myšlenky. Proč ji Sintara poslala na lov, na to se dalo snadno odpovědět; dračice měla prostě pořád hlad. Thymara stejně chtěla dnes lovit, takže jí pochůzka nevadila. Spíše jí nešlo na rozum, z jakého důvodu se Sintara najednou rozhodla vynaložit úsilí na to, aby na svou strážkyni použila svůj šarm. Dosud to nikdy neudělala. Znamená to snad, že nyní považuje Thymaru za důležitější než předtím?

Vtom do její mysli vplula myšlenka, lehká jako chmýří z orobince. „Možná své kouzlo předtím využít nemohla. Teď zesílila v mnoha ohledech, nikoli pouze tělesně, a tak se odvažuje.“

Zašeptala ta slova nahlas. Pomyslela si to sama, anebo se dotkla svým vědomím některého z ostatních draků? Otázka byla stejně znepo-

kojivá jako myšlenka sama. Třeba Sintara získává více oněch schopností, které jsou v legendách spojovány s draky. A co druzí draci, ti je taky získávají? A pokud ano, jak je použijí? Oslepí snad své strážce čarovnou mocí? To se pak z hlídačů stanou jen podlézaví otroci?

„Ne, tak to nefunguje. Je to spíš jako když matka miluje své vzdorovité dítě.“ Opět pronesla slova nahlas. Zarazila se. Stanula přímo pod krajem lesa. Divoce zatřepala hlavou, až ji její černé copánky pleskaly po krku. „Přestaň!“ zasyčela na toho, kdo se jí vkrádal do myšlení. „Nech mě na pokoji.“

Nevybrala sis dobře, ale je to tvoje volba, človíčku.

A pak ta cizí přítomnost zmizela, jako když shodíte z hlavy a ramen nějaký průsvitný tenký plášť. „Kdo jsi?“ zeptala se ostře. Ale nedočkala se odpovědi. Ten někdo byl pryč. Mercor? dumala. „Tuhle otázku jsem měla položit jako první,“ mumlala si pro sebe, zatímco vstupovala do sytého lesního stínu. V šeru už bylo těžší sledovat Greftovy stopy, i tak jich tu ale po něm zůstalo dost. A neušla ani moc daleko a již se s dalším pronásledováním nemusela trápit. Uslyšela přímo jeho hlas, nezřetelná slova, a pak jiný hlas, který mu odpovídal. *Jerd*, pomyslela si Thymara. *Zřejmě loví spolu.* Šla nyní pomaleji a tišeji, až se najednou prudce zastavila.

Sintara tolik trvala na tom, aby šla za nimi. Proč? Thymaře bylo najednou hrozně trapně. Jak to bude vypadat, když na ně zničehonic natrefí? Co si *Jerd* pomyslí? Co když to Greft bude brát tak, že Thymara tedy připouští, že je on lepší lovec než ona? Přesunula se nahoru na jeden ze stromů a dál se pohybovala už jen z větve na větev. Byla zvědavá, jestli už něco ulovil, a jestliže ano, co skolil. Ale nepřála si, aby věděli, že tu je. Jejich hlasy zaznívaly jasněji, již zachytila útržky slov. *Jerd* zrovna říkala „nechápu“ a v jejím hlase se ozývala zlost. Greftův hlas byl hlubší a bylo mu také hůř rozumět. Slyšela, jak říká „Jess není špat-

ný člověk, i když“, a pak již Greftova slova byla příliš tichá a Thymara dál nerozuměla. Přisunula se ještě blíž a v té chvíli děkovala Saovi za své černé drápy, jimiž se zarývala do kluzké kůry. Znovu změnila strom. Přeskakovala z jedné tlusté větve na druhou, až najednou hleděla přímo dolů na Jerd a Grefta.

Avšak ti dva nelovili. A pochybovala o tom, že lovili předtím. Thymaře dlouho trvalo, než si dala dohromady, co vlastně vidí. Oba byli nazí a leželi vedle sebe na dece. Jejich rozházené oblečení viselo na blíz-kém křoví. Greftovy šupiny se modře leskly a pokrývaly mnohem větší část jeho těla, než si Thymara myslela. Ležel obrácený zády k ní. V šeru lesa vypadal jako nějaká velká ještěrka, která se snaží najít prosluněné místo. Slabé světlo, které do lesa pronikalo, se dotýkalo dlouhé křivky jeho boku a stehna až ke kolenu.

Jerd byla otočená tváří k němu. Ležela na břiše, bradu opřenou o lokty. Huňaté blondaté vlasy měla ještě rozčuchanější než obvykle. Greftova ruka spočívala na jejím obnaženém rameni. Dívčino tělo bylo protáhlé a štíhlé a řada nazelenalých šupin podél Jerdiny páteře najednou připadala Thymaře krásná. V tlumeném světle se leskla jako korálky ze smaragdů. Nohy držela v kolenou ohnuté a výrazně šupinatými lýtky a chodidly zlehka pohupovala ve vzduchu. Přitom odpovídala Greftovi: „Jak jen jsi to mohl navrhnout? Vždyť je to přesně opak toho, co jsme si slíbili, že uděláme.“

Pokrčil nahým ramenem, takže se světlo po safírové linii jeho zad posunulo. „Já to takhle nevidím. Tu dračici si přece žádný strážce nepřivlastnil. Nikdo k ní není vázaný. Je skoro mrtvá. Až uhynie, můžou se ostatní nakrmit, získat výživu i pár vzpomínek. Zřejmě jich však mnoho nemá, podle toho, jak je přihlouplá. Ale když se nám podaří draky přesvědčit, aby nám její mrtvolu přenechali, nebo třeba jenom nějakou její část, může ji Jess proměnit v něco hmotného, z čeho budeme mít užitek my všichni.“

„Jenže to není –“

„Počkej. Nech mě mluvit.“ Položil jí prst na rty, aby umlčel její námitky. Jerd se nasupila a uhnula hlavou před jeho rukou, ale Greft se jen zachechtal. Thymara je napjatě sledovala a nemohla se rozhodnout, co ji víc děsí – zda nahota těch dvou, anebo téma jejich rozhovoru. Mohli tu páchat jen jednu jedinou věc. Onu jedinou, zakázanou věc. Nicméně Jerd vypadala podrážděně, jako by na Grefta měla téměř zlost, a přesto tak nenuceně zůstávala ležet vedle něj. Greft chytil do prstů celou čelist Jerd a otočil její obličej zpátky k sobě. Vycenila na něho zuby a on se bez obalu zasmál.

„Někdy jsi jako dítě.“

„Před chvílí jsi se mnou nezacházel jako s dítětem!“

„Já vím.“ Posunul ruku na stranu Jerdina krku a pak jí vklouzl pod dívčino tělo. Dotýkal se jejích prsou. Jerd obnažila zuby a na jejím obličejí se objevil velmi zvláštní úsměv. Protáhla se a vyšla vstříc Greftově ruce. Thymaru zamrazilo. V ohromení jí dech uvízl v hrdle. Je tohle to, co si myslí? Pokládala sex vždycky za něco, co přináleží pouze dospělým, a to ještě jen těm, co mají to štěstí a vlastní normální těla. Teď, když se dívala, jak se Jerd lísá ke Greftově ruce, vzbouzela se v ní podivná závist. Jerd to sama sobě očividně dovolila. Nebo s tím začal Greft? Nějak ji obelstil či přinutil? Ale ne. Dívala se na něj tak, že bylo všechno jasné. Thymařiným tělem prostupovalo znepokojivé teplo. Nedokázala se dívat jinam.

Greft jako by úplně zapomněl, že předtím o něčem mluvil. Avšak Jerd se z jeho rukou najednou vykroutila a pánovitě pronesla: „Co jsi to kecal? Ty ses snad pokoušel ospravedlnit prodávání částí dračích těl těm hnusným Chalcedanům.“

Cosi zavřel a stáhl ruku zpátky. Když pak promluvil, zněl jeho hlas chraplavě. „Jen jsem se ti snažil vysvětlit, že pokud se má můj sen o nás

uskutečnit, tak budeme potřebovat peníze. A mě nezajímá, odkud se vezmou. Já pouze vím, odkud se nevezmou. Ani bingtownští kupci, ani kupci z Deštný divočiny nám nebudou chtít pomoci s vybudováním vlastního města. Obě ty skupiny nás berou jako ohavnost. Byli šťastní, že nás vidí z Trehaugu odcházet, a ještě šťastnější, že jsme s sebou vzali i draky. Nečekají, že se vrátíme; a taky nepočítají s tím, že přežijeme.

A myslíš si, že pokud najdeme Kelsingru, budou si nás všech vážit? Ne, Jerd. Jestliže Kelsingru opravdu nalezneme a objevíme tam hodně artefaktů po Elderlinzích, můžeš se vsadit, že kupci je prohlásí za své. Viděl jsem kapitána Leftrina při práci, když plánoval trasu, kterou se vydáme. Dělal to z jediného důvodu. A to proto, že kdybychom našli něco cenného, vrátí se do Trehaugu a poví o tom kupcům. No, a ti už budou vědět, jak se tam dostat, najít nás a sebrat nám to. My potom zůstaneme zase mimo, takový zbytky, zmetky. I když najdeme kus země, co postačí drakům, aby tam přežili, stejně nebudeme v bezpečí. Jak dlouho už kupci hledají ornou půdu? I tu by nám vzali. Tudíž musíme myslet dopředu. Všichni víme, že Cassarick i Trehaug závisejí na obchodu zvenčí, pokud chtějí přežít. Lidi kopou poklady Elderlingů a prodávají je s pomocí bingtownských kupců. Ta města si sama obstarat potravu neumí. Bez věcí Elderlingů, co nabízejí na prodej, by už se dávno rozpadla. Ale co budeme mít my? Nic. Možná, jestli objevíme pevnou zemi, můžeme si pro sebe a pro své děti něco vybudovat. Ovšem pokud si naplánujeme jenom pěstování plodin, budeme stejně potřebovat osivo a nářadí. Budeme si muset postavit domy. A taky musíme mít peníze, solidní měnu, za kterou koupíme, co je třeba.“

Thymaře se motala hlava. Mluví Graft o městě pro strážce a jejich draky? O budoucnosti pro ně, která nijak nesouvisí s Trehaugem a Cassarickem? O budoucnosti s dětmi? S manžely, s manželkami? Bylo to

nemyslitelné, nepředstavitelné. Aniž by se vědomě rozhodla, natáhla se na větví stromu naplocho a připlazila se o kousek blíž.

„To nepůjde,“ odpověděla Jerd pohrdavě. „Jakýkoli místo pro město, který najdeš, bude stejně moc daleko na horním toku řeky. A kdo by s námi pak obchodoval?“

„Jerd, ty jsi někdy tak dětinská! Počkej, nekoukej na mě tak nevraživě. To není tvoje chyba. Nikdy jsi nepoznala nic jiného než Deštnou divočinu. Já sám jsem sice taky vycestoval mimo ni jen jednou nebo dvakrát, ale aspoň jsem si přečetl něco o tom, jak je vnější svět. A ten lovec je vzdělanej člověk. Má nápady, Jerd, a vidí věci zcela jasně. Když mluví, dává všechno smysl. Vždycky jsem věděl, že musí být způsob, jak žít jinej život, jenom jsem ho neviděl. Jess tvrdí, že mi prostě hodně dlouho říkali, jaký jsou pravidla, a já nechápal, že ty pravidla ustanovili lidi. A jestliže si lidi stanoví nějaký pravidla, jiní lidi je zas můžou změnit. My je můžeme změnit. Nemusíme se nechávat spoutávat tím, že ‚věci zkrátka vždycky byly takhle‘. Je možný se od toho oprostít, stačí jen mít odvahu.

Podívej, jak jsme na tom s draky. Oni si pamatují, jaký svět byl, když vládli, a myslí si, že to tak bude opět. My jim ovšem takovou moc dávat nemusíme. Žádný z draků nepotřebuje mít tělo tý dračice, až umře. Pro ně je to pouhý maso a my jim přece dali spoustu masa. Takže nám to v jistým smyslu dluží, zejména když si uvědomíš, co by to pro nás mohlo znamenat. S bohatstvím, jaký bychom získali za dračí mrtvolu, by šlo položit základy pro lepší život nás všech, včetně ostatních draků! Pokud teda sebereme odvahu, změníme pravidla a vykonáme, co je pro nás ohledně změny nejlepší.“ Thymara téměř viděla, jak se Greftova představitost vznáší a zobrazuje, co by mohlo být. Drsný úsměv na jeho tváři sliboval vítězství nad ponížením a špatnostmi. „Jess prohlašuje, že když máš peníze, bude s tebou obchodovat každej.

A čas od času určitě získáme nějaký vzácný zboží, jedinečný věci, který nikdo jiný nikde nedostane, takže se určitě objeví lidi, co budou ochotní za tebou přijít. Bez ohledu na nesnáze. Jednoduše přijdou a přijmou tvou cenu.“

Jerd se trochu odkulila, aby mu viděla do tváře. V šeru se stříbro v jejích očích jaksi ostřeji lesklo. Tvářila se rozpačitě. „Počkej. Ty máš v úmyslu prodávat části dračích těl i potom? Ne jenom teď, když snad měděná pojde, ale taky ještě v budoucnosti, jo? To je ale špatně, Grefte. Jak by ti bylo, kdybych já začala mluvit o prodeji tvý krve nebo tvých kostí? Co kdyby draci třeba začali uvažovat o pěstování tvých dětí na maso?“

„Tak to nebude! K tomu rozhodně nedojde. Ty o tom všem přemýšlíš tím nejhorším možným způsobem.“ Znovu k ní zajel rukou a zlehka, konejšivě ji pohlادil. Přejel po její paži od ramene k lokti a zase zpět. Pak sklouzl ke krku, načež pomalu těkal po jejím hrudníku. Thy-mara viděla, jak se Jerdino poprsí dme zadržovaným dechem. „Draci to pochopí. Pár šupin, trocha krve, špička drápu. Nic, co by jim ublížilo. Někdy, ale ne moc často, i něco víc, například zub nebo oko od draka, kterej stejně brzy dodělá... Jistěže ne často, jinak by se vzácný brzy stalo všední věcí. To by nikomu neprospělo.“

„Nelíbí se mi to,“ řekla Jerd kategoricky a uhnula před jeho pátravou rukou. „A myslím, že se to nebude líbit ani žádnýmu z draků. Co na to Kalo? Podělil ses už o ten plán se svým drakem? Jak to přijal?“

Graft trhl rameny a pak přiznal: „Nezamlouvalo se mu to. Vyslovil se, že prý by mě raději zabil, než by dovolil, aby k tomu došlo. Jenže on mi vyhrožuje zabitím několikrát denně. Říká to vždycky, když věci právě neprobíhají podle něho. Jinak ovšem moc dobře ví, že má nejlepšího strážce. A tak mi sice vyhrožuje, ale toleruje mě. Podle mýho i on časem pochopí moudrost toho nápadu.“

„To si nemyslím. Spíš mám dojem, že tě zabije.“ Dívčin hlas zněl rozhodně; myslela to vážně. Při řeči se natáhla, pohlédla dolů na svá nadra a přejela si po levé bradavce, jako kdyby z ní něco smetala. Graft sledoval ten pohyb; pak se jeho hlas prohloubil.

„Ale možná k tomu nikdy nedojde,“ připustil. „Třeba nalezneme Kelsingru a zbohatneme na artefaktech Elderlingů. Pokud tam skutečně najdeme jmění, musíme zajistit, aby všichni pochopili, že je *naše*. Trehaug se nám ho pokusí vyrvat, tím si buď jistá. A Bingtown se bude chtít stát výhradním prodejním místem pro naše zboží. Zase od nich uslyšíme: ‚Takhle to vždycky bylo.‘ Jenže ty i já už víme, že to takhle vždycky být nemusí. My zkrátka musíme být připraveni hájit svou budoucnost před chamtivými prackami.“

Jerd si odhrnula z tváře blondaté vlasy. „Grefte, ty sprádáš tak nádherný pavučiny snů. Mluvíš, jako kdyby naši skupinku tvořily stovky lidí, co pátrají po ráji. A zatím je nás jen hrstka. ‚Hájit svou budoucnost,‘ říkáš. Jakou budoucnost? Je nás příliš málo. To nejlepší, o čem můžeme dumat, je jak nalézt lepší život pro sebe. Mně se většinou teda líbí, jak uvažuješ – jak povídáš o těch nových pravidlech pro nový život. Ale někdy to zní, jako když si malý děcko hraje s dřevěnými hračkami a prohlašuje je za své království.“

„A je na tom něco špatného? Že bych chtěl být králem?“ Vztyčil nad ni hlavu a usmál se sevřenými rty. „Král navíc potřebuje královnu.“

„Ty králem nikdy nebudeš,“ odpověděla Jerd pohrdavě a stroze. Jenže lhala, ve skutečnosti ho nezavrhovala. Říkaly to její ruce. Thymara s úžasem sledovala, jak Jerd bere Graftova ramena do obou dlaní, obrací se na záda a převaluje muže na sebe. „Dost bylo řečí,“ prohlásila. Jednu ruku dala Graftovi zezadu na krk a přitáhla jeho tvář dolů ke své.

Thymara z nich nespouštěla oči.

Nechtěla to tak. Nechtěla tu vlastně zůstat, ale přesto zaryla drápy hluboko do kůry a držela se tam. Mračila se při pohledu na ně a nedbala štípajícího hmyzu, který už ji samozřejmě objevil a bzučel okolo.

Už viděla zvířata, jak se páří, třeba jak sameček ptáka vyskočil na samičku. Několikrát se zatřepali a zachvěli, ale brzy bylo hotovo; navíc samička jako kdyby si toho někdy ani nevšimla. Thymařini rodiče s ní o pohlavním styku nikdy nemluvili, protože pro ni a jí podobné to bylo zakázané. Jakákoli zvědavost ohledně takového tématu se tvrdě potlačovala. Dokonce i její milovaný táta ji varoval: „Možná se setkáš s muži, kteří se tě pokusí využít, i když budou dobře vědět, že to, co požadují, je zapovězeno. Nevěř žádnému muži, co bude chtít udělat něco víc než jen podat ti ruku na pozdrav. Ihned od něj odejdi a pak mi o tom řekni.“

A Thymara tátovi věřila. Byl to její otec a jistě měl na srdci jediné její dobro. Ostatně, nabídku k sňatku jí nikdo neučinil. Každý totiž věděl, že pokud se těm, co jsou těžce poznamenáni Deštnou divočinou, narodí děti, jsou buď úplně znetvořené, nebo neumí vůbec přežít. Proto nemělo smysl, aby s někým chodila. Toho jídla, co by snědla během těhotenství, když by nemohla lovit ani sbírat, těžkosti, jimiž by tělo trpělo při porodu – a nakonec porodit dítě, které by nejspíš umřelo... ne. Zdroje v Deštné divočině byly vždycky vzácné a život tu byl vždycky náročný. Nikdo nemá právo konzumovat a přitom nic neprodukovat. Tak to u kupců zkrátka nechodí.

Až na to, že Thymařin otec pravidlo porušil. Dal jí naději, dal jí šanci, aby sama přiložila ruku k dílu. A ona to udělala. Takže pravidla možná nejsou vždycky správná... Má tedy Graft pravdu? Je to tak, že když lidé ustanoví nějaké směrnice, mohou je jiní pozměnit? Možná zásady nejsou tak nevyvratitelné, jak si Thymara vždy myslela.

Pár pod ní zřejmě o pravidlech nepřemýšlel vůbec. Také jim to celé trvalo mnohem déle, než když se páří ptáci. Vydávali u toho zvuky; slabé, souhlasné zvuky, při nichž Thymaře přebíhal mráz po zádech. A když se Jerd prohnula a Greft pomalu pokrýval její ňadra polibky, zareagovalo celé Thymařino tělo způsobem, jenž ji ohromil a uvedl do rozpaků. Po šupinatých, rytmicky se pohybujících tělech těch dvou probíhaly vlny třpytivého světla. Greft bušil svým tělem do Jerdina tak, že to vypadalo, jako by jí působil bolest. Ale žena pod ním se jen kroutila a svíjela. Potom mu najednou sevřela hýždě a těsně ho k sobě přitáhla tak, aby se nehýbal. Pak tlumeně zasténala.

Greft se za okamžik zhroutil na ni. Dlouho tam tak leželi roztažení. Greftův těžký dech se pomalu zklidňoval. Vztyčil hlavu a trochu se nadzvedl z jejího těla. Po chvilce Jerd líně zvedla ruku a odsunula si z očí zpocený pramen vlasů. Podívala se nahoru na Grefta a po tváři se jí pomalu rozléval úsměv. Pak ale vykulila oči, náhle minula pohledem Grefta a uviděla Thymaru, jak na ni zírá. Vykřikla a marně chňapala po svém rozházeném oblečení.

„Co se děje?“ zeptal se Greft, odkulil se z ní a zadíval se směrem k obloze. Avšak tou dobou už Thymara byla o dva stromy dál; rychle utíkala pryč. Přeskakovala z větve na větev a pelášila jako ještěrka. Za sebou slyšela Jerdin hlas. Dívka si podrážděně stěžovala, načež se ozval Greftův smích. Thymara zůstala jako opařená. „Ta se pravděpodobně nikdy neodváží provést něco víc, ta bude vždycky jen přihlížet,“ řekl hodně hlasitě a Thymara věděla, že chtěl, aby ta slova slyšela. Do očí jí vyhrkly slzy, a zatímco utíkala dál, srdce jí prudce bušilo.

Sedric stál sám na palubě *Tarmana* a hleděl ke břehu. Nikde žádná známka, že by někdo dnes měl v úmyslu někam cestovat. Leftrin kamsi pospíchal s kouřícím rendlíkem; prováděl nějaké ošetření draků. Sedric

plný úzkosti sledoval, jak se hlavní shluk lidí i draků seskupil okolo měděné dračice ležící na břiše. Ale to přece není jeho vina. Zvíře bylo nemocné, už když je navštívil poprvé. Neklidně přemítal, jestli tam po sobě nezanechal nějakou stopu. Nechtěl je poranit, hodlal si jenom vzít věc, kterou tak zoufale potřeboval. „Mrzí mě to,“ pronesl potichu. Přitom si však ani nebyl jistý, komu se vlastně omlouvá. Leftrin se připojil ke strážcům shromážděným kolem dračice. Sedric neviděl, co teď dělají. Je už snad zvíře mrtvé? Strážci a ostatní draci tvořili nepropustnou zeď. Co tam jenom provádějí?

Vtom Sedric tlumeně vykřikl a překulil se přes břicho dopředu. Pocítil v těle strašné křeče. Padl na kolena, nato se převálil na bok. Bolest byla tak silná, že ani nedokázal volat o pomoc. A stejně by mu to nepomohlo. Všichni odešli na břeh pomáhat drakům. Sedrikovi bylo, jako by mu někdo rval vnitřnosti z těla. Držel se za břicho, ale před bolestí ho to neochránilo. Zavřel oči. Svět kolem něj se začal točit. Ztratil vědomí.

7. den měsíce modlitby

6. rok Nezávislé aliance kupců

*Od Detozi, chovatelky ptactva v Trehaugu, Erekoví,
chovateli ptactva v Bingtownu*

Dnes byli vysláni tři ptáci nesoucí svatební oznámení od kupce Delfina. Přiložen seznam zamýšlených příjemců v Bingtownu. Kdyby snad nějaký pták nedoletěl, dohlédněte, prosím, na to, aby byl každému adresátovi doručen duplikát pozvání.

Vzhledem k tomu, že svatba se má konat už brzy, je pohotově doručení nezbytné.

Ereku,

zajisti, aby ta pozvání co nejrychleji dorazila na svá místa určení, jinak se obávám, že rodiny budou pozvány spíš na oslavu narození dítěte, než aby stihly včas dorazit na svatbu! Zvyky se už v Trehaugu nedodrží tak jako dřív. Někteří to dávají za vinu tetovaným, ovšem tito dva lidé se narodili v Deštné divočině a byli zde vychováni!

Detozi

KAPITOLA 2

Záludné proudy

Hest stál nad Sedrikem, hleděl na něj a jeho hezkou tvář křivil jízlivý úšklebek. Vrtěl zklamaně hlavou. „Selhal jsi, protože ses nesnažil dostatečně tvrdě. Když dojde na lámání chleba, vždycky před výzvou couvneš.“ V šeré malé kajutě Hest vypadal větší, než jaký byl ve skutečném životě. Měl nahou hruď, přičemž široká ramena a svalstvo jeho skvěle udržovaného těla mu rámovaly černý trojúhelník hustých, kudrnatých chlupů na prsou. Břicho nad úhlednými kalhotami bylo ploché a tvrdé. Sedric na něj toužebně zíral a Hest to věděl. Krátce, hluboce a ošklivě se zasmál a znovu zakroutil hlavou. „Jsi líný a měkký. Nikdy nebudeš schopný držet se mnou krok. Vážně nevím, proč se tebou vůbec zaobírám. Nejspíš z lítosti. Stál jsi tam, ufnukaný a stydlivý a dolní ret se ti při pomyslení na to, co jsi nikdy neměl, jen třásl. Ty ses totiž nikdy neodvážil ani o to požádat! Tak jsem ti prostě chtěl dát ochutnat.“ Drsně se zachechtal. „Jenom jsem s tebou ale marnil čas. V tobě nezbyla ani trocha odvahy, Sedriku. Už tě nemám co učit a ty nikdy nebudeš mít nic, co bych se mohl naučit já od tebe. Vždycky jsi věděl, že tenhle den jednou přijde, víd? A už je tady. Jsem z tebe unavený.

Znuděný tebou a tím tvým skuhráním. Vyčerpaný vyplácením tvé mzdy, kterou si jen málokdy zasloužíš, znavený tím, jak ze mě tyješ jako pijavice. Ty Reddingem opovrhuješ, co? Ale pověz mi, v čem jsi lepší než on? On má aspoň svůj vlastní majetek. Aspoň si zaplatí všechno ze svého.“

Sedric pohyboval ústy a snažil se, aby z nich vyšla slova. Chtěl Hestovi říct, že učinil něco významného, že mu dračí krev a šupiny zajistí bohatství, které s ním bude s radostí sdílet. *Nevzdávej to se mnou*, snažil se mu sdělit. *Neuzavírej to teď a nezačínej s nikým jiným, když tam ani nejsem, abych se pokusil přimět tě změnit názor*. Sedrikovy rty se pohybovaly, hrdlo se napínalo, avšak nevydalo ani hlásku. Ze rtů mu kapaly pouze kapky dračí krve.

A stejně bylo pozdě. Redding už tam byl. Ano, Redding, který měl pusku kulaťoučkou jako malá děvka, krátké a tlusté prstíky a umaštěné zlaté lokýnky. Redding tam byl, stál vedle Hesta a hřbetem svého prstu zlehka přejížděl po jeho nahé paži. Hest se k němu s úsměvem obrátil. Náhle mu poklesla víčka způsobem, který Sedric moc dobře znal. Potom se jako nahrbený jestřáb na Reddinga vrhl a začal ho líbat. Sedric už neviděl Hestovu tvář, ale zato viděl Reddingovy ruce jako mořské hvězdice na Hestových svalnatých zádech. Těma rukama Redding přitahoval Hesta blíž k sobě.

Sedric zkusil vykřiknout, napínal hrdlo, až ho bolelo, ale nevyšel z něj žádný zvuk.

Ublížili ti? Mám je zabít?

„Ne!“ vyletělo ze Sedrika náhle. S trhnutím se probudil. Zjistil, že leží rozplácly na propocených dekách ve své malé páchnoucí kajutě. Všude kolem něj panovala tma. Nebyl tu ani Hest, ani Redding. Jen on sám. A malá měděná dračice, která vytrvale tlačila na zdi jeho myšlenek. Nejasně cítil její bádání, to, jak se o něj hloupě obává. Zapudil ji